

УКРАЇНІЄЦЬ

Directeur: Ivan Popovitch
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ
L'UKRAINIEN
HEBDOMADAIRE

Rédaction et Administration:
26, rue de Montholon, Paris (9).
Téléphone: TRUDaine 91-03, poste 725.
Chèque Postal: PARIS 5840-08.

РІК V. ПАРИЖ, 26 ЧЕРВНЯ 1939. Ч. 24 (140).

6me ANNÉE, N° 24/140
PREX: 25 Fm.
PARIS, 26 JUIN 1949.

Багато авторів і дописувачів прикладають нам цікаві матеріали, які «Українець» може використати тільки по-степенно, а з частини їх мусить просто презигнувати.

Поможіть нам розбудувати «Українець» вже в найближчих тижнях до 8-ох сторінок!

Присудуйте нових передплатників! Жертовуйте щедро на Пресовий фонд!

Московської „Голос Америки“

Англо-американське радіоголошення в московській мові можна було б вітати з огляду на те, що ця мова здебільшого зрозуміла для поневолених націй СРСР. Треба також вітати й боротьбу „Голосу Америки“ та BBC проти совєтських пригроз, яка багато коштує Москві і тим самим зменшує можливість її радіопропаганди в цілмі світі. Але поневолені Москвою нації мусять виступити в найбільш рішучий спосіб проти московської імперіалістичної змисли і характеру радіоголошення в московській мові, які можуть бути побажаннями лише самим кремлівським можновладцям і є наскрізь шкідливими не лише для націй поза залізною заставою, що провадить боротьбу за визволення з московського ярма, а й для самих західних держав, загрожених наступом московського загарибництва.

Вже сам факт, що «Голос Америки» і BBC звертаються і промовляють до «своєго народу», глибоко обурливий. «Многонаціональний» савєтський народ — є синонімом «рускаво» народу, асиміляторським фікцією, переходом шматком до національно-політичного і (не)культурного москвошених всіх поневолених націй. Що московська еміграція всіх без винятку галузі, позаякільки єдиними, охоплюючи хвилю «будем поклянемся», у відношенні до поневолених націй і більшовицьких імперіалістів ні трохи не різняться, відомо загальному. Але чи в інтересі англо-американців поновлювати похлібні леїнікції й власовщини, підтримувати московське панування над поневоленими націями, робити з їх земель історичну для нападів московських хижаків на західні держави Європи, а пізніше й на саму Америку? А коли ні, то очевидно, що вони не знають, що творять. Вони гадають, що можна поборювати «комунізм», підтримуючи московський імперіалізм, який є його справжнім змістом і основою; гадають, що Ленін, Кравченко, Гусєв та інші можуть бути якісь помічники в боротьбі проти їх власного московського більшовицького уряду, якому вони променили шлях до влади, чи їм служили йому довгі роки, і хриють лише про те, щоб зняти його хісну на каргах поневолених націй. Коли б урядові американськості та англійськості кола розуміли належну московську основу її істоту більшовицьку чи «комуністичну», вони знали б, що кожний нарів є відносноздатний за своєю державною владою, як ніхто за нацією, так і москвини за більшовиєм; отже, кожний нарів має сам дати собі раду з своєю власною владою. Досвід британців та французів з Ленінізмом і німців з Власовим мусить бути навчати й американців, що втручання до внутрішніх справ людської (до цієї категорії належить і суверенна між керівництвом та більшовиєм), лише спонукує нарів підтримувати уряд і відкидає мову від партії, яку підтримують чужинці.

Не можна, звичайно, заперечувати права англо-американців промовляти до московського народу в його рідній мові, чи й до інших націй СРСР у московській мові, особливо коли Кремль намагається не допустити до цього. Добре навіть, що москвини не зможуть виправдатися тим, що вони не знали про залучення своїх володарів, докочені на інших націях, коли доведеться за них покутувати так, як покутують тепер німці за нацизмом, доконуючи владу Гітлера. Але при цьому треба звертатися або вразити до самого лише московського народу, або ж до всіх підсовєтських народів, але в ніякій разі не до так багатовікового московського імперіалізму, але неіснуючого, «совєтського народу».

Не в це, на жаль, ніяким відокремленим випадком. З яких при-

Після Паризької Конференції Замість вирішень — побажання

Як і треба було сподіватися, Конференція чотирьох міністрів закордонних справ у Парижі, яка закінчилася в понеділок, увечері, 20. ц. місяця, опублікувала спільного комюнікату. У ньому першесла жодних конкретних вирішень. Тринадцять пунктів названого комюнікату, з яких 6 відносяться до німецької і 7 до австрійської проблеми, — це жодні вирішення, лише побажання, мовляв, «чотири міністри зазначили, що вони хочуть провадити свої зусилля з метою встановити співзвучність і політичну єдність Німеччини і що вони погодилися на такі точки:

- 1) Рішення їх настуної Агенції буде поданий під час Сесії Асамблеї ООН, у вересні ц. р.;
- 2) Окупційні влади чотирьох могут відбудуть у Берліні впродовж чотиринарічній базі;
- 3) Ціллю цих нарад буде намагання згаданих наслідки теперішнього поділу Німеччини в таких ділянках:
 - поширення торгівлі, розвиток економічних і економічних взаємних між східною і західними зонами;
 - збільшення руху осіб і товарів, обміну інформацією між зонами;
 - простудіювання всіх спільних питань, що торкаються адміністративних чотирьох секторів Берліну;
- 4) В цих справах, кожні окупційні влади мають собі дібрати німецьких спеціалістів і органи, підляти їм юридичній;
- 5) Нью-Йоркська угода з 4. 5. 1949. про припинення блокаде Берліну, залишається в силі. Кожна окупційна влада має обов'язок ужити в своєму зусиллі необхідних заходів, щоб забезпечити нормальну діяльність зв'язків зв'язаних, соціальних і культурних, для зможливання руху осіб, товарів і поштової зв'язки;
- 6) Окупційні влади доручають німецьким економічним органам своїх зон уможливити ширші економічні зв'язки між цими зонами.

В справі Австрії, міністри погодилися на цьому:

- 1) Кордоні Австрії будуть такі самі, як вони були 1-го січня 1938 року;
- 2) Австрія буде зобов'язана загарантувати права своїх слов'янської і хорватської меншин;
- 3) Віз Австрії не будуть вимагати репарацій: натомість, Югославія може запити, задержати об'єктивації все австрійське майно, що знаходиться на її території;
- 4) СССР одержить від Австрії 150 млн. долларів у девіах, значення упродовж шістьох років;
- 5) Остаточний буде вирішено:
 - віддання Австрії всього майна, задержаного або відібраного з того титулу, що це майно належало Німеччині, або з титулу воєнної здобичі (точно окреслять не заступники міністрів), за винятком паф-

чин — питання інше, але факт: «Голос Америки», веспісно, утримувану коштом громадян ЗДА, а п цюмо числі і громадян українського походження та приналежності до багатьох інших націй, поневолених Москвою, подуживається для московської імперіалістичної пропаганди. Навесіло приклад: в серії календаря історичних подій з початком червня ц. р. виходило, з нагоди дня його народження, кита України, ідеалізованого її популяризованого кремлівським пропагандою, царя Петра І. При цьому говорилось про старо-українську державу Києва передпетарської доби, як про «Росію». Чи для того потрібний «Голос Америки» в московській мові, щоб московські емігранти могли сплутувати, разом з

(Закінчення на 6-й стор.)

тотних уладжень і майна Компанії для плави по Дунаю (ДДСГ), що перелані СССР.

6) Жодне козпняне німецьке майно, що стало власністю СССР, не може бути віддане кому іному без згоди Москви;

7) Заступники міністрів відносять свої наради в короткому часі з метою виробити новий проект мирного договору з Австрією, найпізніше до дня 1 вересня 1949 р.

Москва пішла на деякі уступки в австрійському питанні, але не задовольно. 60% австрійської нафтової продукції мають належати СССР упродовж 30 років, а крім цього Савєти приласнали собі велике майно Компанії для плави по Дунаю. Іх узяв у користування австрійської нафтою давати Кремлю згоду вдержувати на терені Австрії цілу хмару своїх «нафтових» спеціалістів і дозвільник, суттєво спеціалістично і властивим заваданням яких буде вести комуністичну підпільну роботу в Австрії тоді, коли совєтські війська муситимуть забратися на решті з її території.

Черга на Архiepіскопа Берона

ВІД 14-го червня ц. р. архієпископський папалу в Празі березе державна поліція, яка провадила свій основну ревізію, що тривала кілька днів і ночей. Досі арештовано двох священників, найбільшжч співробітників Архієпископа. Сам Архієпископ Берон перебуває під суворим поліційним доглядом.

Після Богослуження в Страновській мотастрії, 19. ц. м., Архієпископ Берон звернувся до вірних із словом, закликаючи, що не підляє жодному угоді з уступки урядові, який б це суперечило засадам Церкви. Архієпископ заявив, що знає, що

його чекає, але це його не лякає.

Можна сподіватися, що комуністичний уряд поставити Архієпископа Берона незалежно перед судом, що його чекає те саме, що Кардинал Міндсент та багатьох інших церковних діячів, священників і вірних.

Апостольська Столиця засудила спеціальним секретом нагаданим чеського уряду створити в ЧСР «урядовий католицизм», щось на зразок сталінського «православ'я», та загрозила відлученням від Церкви всіх тих, що пішли б за цим комуністичним «католицизмом».

Советський делегат при ООН, Дараник, запропонував Раді Безпечності прийняти до ООН 12 держав, що їх досі не прийнято в наслідок непорозуміння між Заходом і Сходом.

Дараник заявив, що СССР не виступає проти прийняття до ООН Австрії, Фінляндії, Ізраїлю, Італії, Пейсану, Португалії і Норвегії, якщо західні держави погодяться на прийняття Албанії, Болгарії, Мадящини, Зовнішньої Монголії і Румунії.

Воррен Остін, представник ЗДА, заявив, що він не буде голосувати за прийняття до ООН совєтських сателітів, але й не користуватися з права «вето», щоб перешкодити їх прийняття.

В Празі повідомлено 21 ц. м. генерала дивізії Гелдхора Ніка, який під час війни був шефом чеської військової місії в Москві. Пошу записки ліпюважу в користь Великої Британії, як теж співбачувати організації, під час війни, чеських військовоносних з'єднань у СССР.

Ця ексекція, як і загострення боротьби з Церквою в ЧСР, тісно пов'язані з урядом до Праги Мадящини, визначеного діяча Комінформу, Маванкова особисто керує цією терористичною акцією проти «ворогів народу».

Як бачимо з наведених «вирішень», паризька конференція знову відложила розв'язку з німецького і австрійського питань на пізніше — до вересня ц. р. У вересні ж знову виринуть, може, навіть із ще більшою гостротою, всі ті протиріччя, які довели до невдачі (оптимісти пишуть: «мізерних вислідів...») теперішньої конференції. І тому, коли хтось хоче некоректно нас, що паризька конференція «налаштувала край холодної війни», то не аяк ніяк не відповідає дійсному стану речей. Паризька конференція намагалася лише не допустити до «спалення всіх мостів», іншою про «збереження обличчя» перед світовим опінією. І реальний наслідок не низка різних побажань, і тактика пера на проволочку. Але і німецько-австрійське питання так і осталося далі нерозв'язані, і паризька конференція зафіксувала фактичний стан між Заходом і СССР. Цей стан одні окреслюють назвою «холодної війни», інші — «гарячого миру», а на ділі — це ні справжня війна, ні тим менше — справжній мир...

Міністр національної оборони ЗДА, Л. Джонсон, вголосив у Вашингтоні, в присутності президента Трумана, велику промову з нагоди чергового випуску старшин у національній школі війни.

Джонсон заявив, що ЗДА не повинні здаватися в організуванні своєї безпеки лише на атомову бомбу, а мусять забезпечити своє існування «всім середокминами».

Советський Союз, говорив міністр, «не змовинця і деспотична держава», і борюється через все після можливих засобами треба та до того, доки в СССР будуть більшовики, що не хочуть мирно співжити з іншими суверенними і незалежними націями.

Уступлення п. В. Тука генер. директора IPO

П. В. Тук, генеральний директор IPO, уступив.

Як пише «Журнал де Женев» п. В. Тук, азіатський американець, європейським, уступив, бо не хотів, щоб його ім'я було зв'язано з комуністичною ліквідацією IPO в той час, коли проблема склялась це не розв'язана.

Уступлення п. В. Тука генер. директора IPO

П. В. Тук, генеральний директор IPO, уступив.

Як пише «Журнал де Женев» п. В. Тук, азіатський американець, європейським, уступив, бо не хотів, щоб його ім'я було зв'язано з комуністичною ліквідацією IPO в той час, коли проблема склялась це не розв'язана.

Уступлення п. В. Тука генер. директора IPO

П. В. Тук, генеральний директор IPO, уступив.

Як пише «Журнал де Женев» п. В. Тук, азіатський американець, європейським, уступив, бо не хотів, щоб його ім'я було зв'язано з комуністичною ліквідацією IPO в той час, коли проблема склялась це не розв'язана.

Перед ІУ Конгресом ОУРО

КОЖНОРІЧНИЙ Конгрес ОУРО — це важлива подія в житті українського громадянства у Франції, подія, яка, зрештою, має посередство, в деякій мірі, вплив і на загальне українське життя на чужині. Цьогорічний Конгрес тим важливіший, що вже в короткому часі, після масового виїзду українців з Німеччини й Австрії, Франція буде тим тереном, на якому скончуються найбільше, коли брати до уваги європейський суходіл, української еміграції. Франція стане основною базою українства в Європі, і кількість та якість української еміграції на цьому терені, її життяве постава, її морально-лінійне і політичне обличчя — це справа великої ваги в цілому комплексі українського життя на чужині і складної української проблеми взагалі.

Об'єднання Українських Робітників у Франції, яке охоплює мережу своїх філій і Гуртків усього французького терену, гуртуючи в своїх лавах найвідоміших і найбільш дієвих українських елементів у цій країні, вийшло за короткий час, бо некого за останніх л'я років, на найбільш, щоб не сказати єдину, українську живу центральну організацію у Франції, яка надала тон цілому українському життю на цій території. Перемагаючи величезні труднощі, створені нашими ворогами (комуністами-бандитами) і протівниками (різношерстою партійною збираниною), ОУРО здобуло собі широкісіньке місце серед українства у Франції. З цього великого факту можна всім, хто приєднав і далі прикладає наших сил до постійного арештання і зміцнення, в глибину і ширину, нашої Організації, бути судити горді, але не накладемо їй на нас великі обов'язки й відповідальність. Ми мусимо і в майбутньому, що більш уперто і зважано, братися за змну українства на цьому терену, мусимо боронити життєвих, національних і професійних прав широких українських народних мас, мусимо мужньо і неухильно ступити заводи в перших рядах тих, що борються проти імені України в світі і її природного права на свободне державно-незалежне життя на власній волі й угоді.

Ще багато лоті лежить обложою, це багато у Франції «мертвих» українців, яких ми мусимо життєво, приспаних — будити, байдужих, лінивих і боязких — нахилити закладом, заваляти, відважно і вірно, бо справа, за яку боремося, велика і справедлива, бо остаточна перемога мусить бути і такі буде наша!

Голос України, могутній покликання Володимир Батьківський, завжди був, є і буде нашим єдиним нахилим, нашим єдиною провідною зорею, Добро ж рідного українського народу — єдина наша життєва ціль. У члє, коли ріднішні сили заслідилені партійніми, тіснозобов'язані, шкурницьких коритників і просто шкідників та каналів намагаються розвалити наше наше організоване життя, розсварити нас і розділяють нашу силу, птягуючи і міжпартійну границю і несугуби міжусобиці, наші лами, рідні українських патріотично-державників, мусять бути міцніші й суцільніші, ніж колибудь передати.

Ми глибоко віримо, що наш Конгрес черговий раз засвідчить, що ми постійно зростаємо і міцніємо, що нікому і ніколи вже не підлясть нас розбити чи сплутати в нашому нерозривному поході!

ІV-ий КОНГРЕС
Об'єднання Українських Робітників у Франції
відбудеться в днях 2 і 3 липня 1949 р. в залах СФТС
26, rue de Montholon, Paris 9e, Métro: Cadet.

Зенон Пеленський

АНАРХО-ДЕМОКРАТІЯ

(Закінчення з попередн. числа)

ПЕРІОД
ВІМІГРАЦІЙНОГО ОТАМАНІ

Мов у свого роду "експериментальному опиту" тисячелітня історія і методика українського саморозкату одне розгортається перед нашими очима на прикладі життя і "організованості" 100.000 українських скитальців у Німеччині. В малому же раз повторяться те, що вже стільки разів розгорталося в нас у великому. Нашу історичну трагедію хотів дещо пояснити тих, що в тодішню добу були "неосвічені", "темі", "некультурні" люди, що модерна освіта дозволяла нам уявляти старі помилки. Але сьогодні те ж саме роблять інші професори, доктори, редактори, всього роду учні, інтелігенція з університетами і без них. Освіта не виключила віт епох, акцій, неспокійних, завістих, жалі, бажань відплати і помсти.

Візьмо запитати: що ще сьогодні залишилося з великого, об'єднаного, організаційного поруху перших місяців еміграції? Куди очі не повернути б — скрізь та сажа організаційна каша. Було одне Закарпатське Представництво УГВР, — обов'язково створили, як конкурентну установу, так звану, "Національну Раду". А в самому ЗП УГВР — знов ж в іх "святиніх принципів", "демократії" і "боротбі з диктатурою" — поприбували розбіжності на зов. Була одна ОУН(р) — та сама спроба. Було одне УДЮ — розбіжності на зов. Була одна УРДП — розбіжності на зов. Була одна ОУН(с) — саме в ці дні розбіжності на зов. Була одна Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ), тепер творять другу: Українську Соборноправну Православну Церкву (УСЦПЦ), — аби на зов.

І так це йде у безконечній черзі. Ми не були спроможні поставити однієї, важкої тієї назви, Української Вільної Академії Наук, одного репрезентативного Українського Вільного Університету, одного Національного Театру, одного Репрезентативного Національного Хору, однієї Зовнішньо-Політичної Репрезентації, однієї організації журналістів, однієї організації воїнів-ветеранів, однієї організації політичних в'язнів, і т. д., і т. д. Це велика неправда, що розпала іде віт політичного життя. Цей розпад існує в психологічних властивостях, так би мовити, самої раси. Що спільного з дійсною політикою має розклад театрального чи хорового мистецтва? Або інфляція українського високого шкільництва? Або боротьба внутрішньої Православної Церкви? З правдою, шойно не доконалим розпаді підбуховується під нього якийсь "політичний" виправдані; для людського ока, щоб прислати ганебну голівну анархії.

Як колись, так і тепер, також серед емігрантівних 100.000, кожен, хто хоч як так виростає з маси, має хоч які провідницькі квазіфікації, нехайно хоче бути "князем", чи "гетьманом", чи "отаманом", чи "лідером" на "власній" волості, чи на

своєму "уліті": у своїй "високій школі", в своєму "хорі", в своїй "партії", "фракції", "порядку", "слова" — на своєму фільварку. В традиційно тікалі з села на хутір, аби вийти з нього з соціальної єдності, аби якнайбільше бути "вільним", аби "моя хата краща від чужої", щоб мені ніхто не загладив через паркан, щоб мені ніхто "не встравав", щоб я сам собі був "пан". Кожен думає, що коли створить "свою" організацію, свою партію, фракцію, групу, свою "високу школу", своєю "свій фільварок", чим підвищить свої особисті і громадські варієтети, свою догоришність, як каже німець, свою *Vertrauenswürdigkeit und Vertrauensfähigkeit*. Яка помилка! Цим напевно розіб'є щось одне. але ніколи не поставити на його місце щось інше і краще.

НАСТУП НА ЦПВЕ

В останніх ділах почався великий наступ української анархо-демократії на ЦПВЕ. Майже в'ять літ стояла ця установка: тепер партійні вожді, настановні оборонці демократії і інші доктори та редактори, вирішили її "вникнути". "Колі ЦПВЕ не таке, як я хочу, кай краще не буде жодного". Отже, іде черговий наступ великої руйни. Дня 3-6. III. 1949 р., відбувся щорічний З'їзд ЦПВЕ. Делегати на З'їзд були обрані у цілковито законному, наскрізь демократичному, контрольному опозиційному голосуванні. На З'їзді створилися нормальні в таких випадках більшість і меншість. Більшість обрала нову Управу. В нормальному порядку демократичного життя меншість мусіла б перейти від опозиційної ролі до конструктивної опозиції. Але українська анархо-демократія думає інакше. Вона сеціонує і творить "свою Україну", "свою високу школу", "своє ЦПВЕ". Своє ЦПВЕ опозиції має називатися "СУН", — так званій, "Союз Українців Німеччини". Цілком так, кайби по програмі виборів Вісестер Черчилль і ведені ним британські консерватисти сеціювали з британської держави і почали творити "свою" Велику Британію. Щоб виправдати анархію, руйнувачі ЦПВЕ всім силами і способами вигадують та конструють свої "власні ідеологічні мотиви", мовляв: "вибори були нечесні під терором", або: "ЦПВЕ себе не виправдало", або: "Мудрий був шабесгоєм банерівців", або: "треба змінити систему". Мов л'ялі до плота, вчепилися зокрема до ОУН(р), мовляв, "банерівці" зобов'язані більшість в ЦПВЕ, одначе їх треба повалити, бо вони "фашисти", "тоталітарні", "диктаторні". "державні", ми зате боронимо "основні права людини", "волю" і "демократію". Чотири роки продовжується вже ця брехлива до самого кореня денунціяція. Американські і британські уряди безпеки вже віддавали на виклики українських "демократичних" денунціянтів за звері, коли прихильно з цими доносамі. Все одне не помагає.

НОВІ ГРОМАДСЬКІ ВЕЛЕТНІ

Чоловим речником сеції став проф. Ветутія М. О., впродовж 4 років Мистецтвознавця ЦПВЕ, потентат, який трив установою, сам по "системі" у вирішній мірі створив, а тепер, скажімо на пам'ять власне, не гніздо, виїхав до Америки. Інший такий доктор, "встановивши" на З'їзді "незаконність" нової Управи, на другий день після З'їзду пішов до тієї ж "незаконної" нової Управи і казав собі дати 100 ДМ допомоги. "Некуди він одлет". Істеричний крик про "недемократичність" виборів підняли доволі розвідники мюхенської ОУПЕ, які за 3 роки свого провідництва мюхенською областю не перевели ані однієї вибори.

На горизонті з'явилися "нові" громадські колоси: імж. Василь Греський, д-р Якіо Маковський, д-р Микола Хробак. Іхній великий сурмак і протектор ред. Гемайнх Котторчови. та ще кілька інших. Василь Мурашів був віце; цього відрізняв з лівкою у вічі і пригоріною болотою за океан. Були інші. Коли прийшли вони — "вскресне Україна". Так, внаслідок громадськості не знала, хто вони, що вони, звикли прийшли, чий були, що кожен з них знав і вміє, що вартує. Очевидно, всі ці "реформатори" і самі знають прекрасно, що ніякого СУН у них не поставили. Всі знають, що в "найкращому разі" — зруйнують ЦПВЕ. Але ж, саме про це йдеться! "Не буде ЦПВЕ такого, як ми хочемо, кай краще не буде жодного". Не буде одного й не буде другого. У висліді, ІРО буде послаті до українських творців комаринських командантів латинів. Аде ж у висліді історичного буття комаринського д-ра Миколи Хробака проти кожноточасного Василя Мурашого, — імена в історії мінються, але не справи і люди, — над українською громадськістю впрямі запановує якийсь чужинський, сьогодні, перелік 30, перелік 300, перелік 700 років.

Через рік української еміграції в Німеччині вже майже не буде. Упорядкування себе тут, де емігранція могла іхати в нові країни з скресленими завданнями, устійняти системою дальшого взаємозв'язку і співпраці, зберігаючи низку своїх установ, виконуючи окреслені загально-національні завдання. Українська анархо-демократія зможе записати на своє конто, що ця емігранція роз'їжджається сьогодні спонтанно, дезорієнтована, з підривною вірою, з переконанням про нездатність і маловарність українського провідництва взагалі, з неясною, ресантиментом, і густою частю — одвертою невіззачію. Вірять чимже всі п.п. Котторчові, Воксбойнінці, Багряні, Барани, Хробаки і т. д., що такими методами йдуть до "влади"? Йдуть — але просто до руйни!

ЯКІ Ж ВИГЛЯД?

"Песимізм", — скаже читач. "Малювання на біло-чорно". Ні от

В обороні рідної Церкви

ВІД РЕДАКЦІЇ. — Ми не реалізували досі на часті безвідповідальну писанину паризької "Громиди", раз тому, щоб не робити їй безплатного реклами, а два — щоб не давати нашим противникам ще одної примочки для залузу про "розпалювання релігійної ворожнечі", хоч заодно писанина нас глибоко обурювала. На жаль, в останньому числі безвідповідальні висновки "Громиди" стають, щораз частішими, і тому мистимо промист українців м. Рєгенсбургу, які не п'януть, щоб, якщо не завжди можливі, спам'ятати і безвідповідальних писак і тих, хто їх виллєд друкує. Пр цьому перестерігаємо всіх них, кого не торкається, що на майбутнє дватимемо подібним висновком належну відсіч.

З ініціативи греко-католицьких організацій: Католицької Акії, Товариства Абсолютів Богословії, Марійської Дружини Жінок та ТУСК "Обнова", українці греко-католики, мешканці українського табору в Рєгенсбурзі, на своїх зборах 22 травня 1949 р., позаякнених з жалюгідним виступом української газети "Громида" в Парижі (видаєць імж. С. Солов'їв) проти Української Греко-Католицької Церкви та її Архипастирів, узгоджують цей рішучий протест:

1) У статті під наголовком "Критика Української Національної Ради" ("Громида", ч. 27-28 за лютий 1949 р.), автор Богдан Войнарович неславно пам'ятає Кипрія Української Церкви, бл. п. Митрополита Андрія Шенгітського, приписуючи йому згоду на варшавський договір, складений урядом УНР 21. 4. 1920 р. Намагання соціалістів з "Громиди" профанувати пам'ять одного з найбільших синів української землі, і то після його смерті, коли він не може себе оборонити, є великим і нечесним поступком членів української нації.

2) В крайньо провокаційній статті н. и. "Крайні надії" ("Громида", ч. 29-30, з березня 1949) автор, Василь Кречет, захищує Апостольського Вісестерів Іх Екцелєнції Кир Іванові Вучкові до Української Греко-Католицької Церкви й мєю — на думку автора — під

не, ні друге. Просто: ствердження фактичного статусу. Отже, що робити? Мовляв: "від цього руки опадуть, хіба тікати від усього кудись на край світу". Багато так робить. Але так далеко поспішати не можна. Серед цього хаосу модерної, — і я, старі! — української анархо-демократії є один світлий пункт, полярва зірка, за якою непомилково можна орієнтуватися на нашому важкому шляху. Ця провізла зірка — це наша Воююча Батьківщина. Кожен правий українці неминуче віднаїде дорогу до цих середовищ, організації і громадських установ, яких ідеї що визвольну боротьбу починали, організували і ведуть до сьогодні. Хто стоїть за Воюючу Батьківщину, непомилково знає, де його місце. А коли підсвідомі, показується, що ті, що так думають, є велетенська частина нашої народної маси, і в Краю, і на еміграції, сам народ!..

(Дякається на дальшу мету, про висвітлі змагання не може бути сумніви. Врешті, всі сучасні Пушкіри і Барабаші-п'янять там, де в нашій історії споківіку приналежать: на стороні руйни і ганьби.

Зенон Пеленський

В Рєгенсбурзі, 22 травня 1949.
За Президію Зборів: Проф. Іван Голубовський, Голова; Михайло Войко (Секретар).

ДУМКИ ВГОЛОС

ПОЦІЛУНКИ ЮДИ

Я оце потрапив на хміську "Радянську Україну" з 9-го березня цього року, а в ній — на дві статті з нагоди 135-ліття народження нашого Пророка, та і думаю собі... Якщо сталінські занові, Павло Тичина й Максим Рильський, співають (правда, з піною на устах) менше про Тараса Григоровича, і більше про нас, емігрантів, що ми тепер "автупатріоти", "зали без року й п'ястени", чи "бездомні космополіти", а далі ще, раз, що ми "сбездісні космополіти", а ще далі знов і знов, що ми "сбездітчи-космополіти", і так далі, без кінця й краю, в двох статтях, призначених крив ж Т. Шевченка славити, а не нас палажити, коли я оте "бархолом" читаю, то мені стає нестерпним...

По-перше, бо не треба бути чужим зовнішником, щоб у змінених колорках розпізнати ту саму галику-тамеселю.

По-друге, бо якщо підручні мовкоєсого "чорного мужика" пишуть тепер, що Т. Шевченко є "наш національний поет", то Т. Шевченко "таравував" спільне наслідування іноземній культурі", або що Т. Шевченко "розпалював почування національних гордоців", то не тре-

ба бути вченим філологом, щоб переконатися, як наші київські землячки від нас потроху навчачуться та як ім наш словничок у пригоді стає...

А з нашим словничком і дух наш! Отже, такі діджались свого святого "жовто-блакитники". Во, якщо ж статті Павла Тичини й Максима Рильського про Т. Шевченка в 135-ту річницю його народження викинути більшевницьку "культуру", в якій слівце кожне слово "ударне" матюком на нашу адресу, а кожний вираз обізнано гадючою піною; якщо, кажу, то більшевницьку "цивілізацію" повинні дати, то матимемо 100% відносналістичну статтю про Т. Шевченка, якої б не посоромлявся найбільш "шовіністичний" емігрантський орган, хоч би й "Українець".

А серех нас є такі, які кажуть, що еміграція не має впливу на людей та політ в Україні!..

Як же не має впливу, коли й словами вже Т. Шевченка величуют? Не тільки має вплив, а й крив заляну заслопу перебувають умовіст, та переличують ідеї та думки сталінських "затяжних людей" в Україні.

Але не подумайте, що це черго-

вий київський "ухил", ні; це той "національно-патріотичний" вітер, який повіяв у Москві духом Івана Грозного та Петра I, а його слабесенький ползу аж до Києва долетів, щоб і хахав "попестити": мовляв, нехай і вони "вобольшавля націоналізмом"... Бо, якщо тільки Москві катів народу й неграмотних царів славити, то нехай же Київ боїть Т. Шевченка в націоналісти "проізводот".

Та нема ніякого сумніву, що марксистсько-ленінська "духова криниця" висихає, а сталінська "творчість нахвиляня" вивирюється. Захватували за такі слова, як "національний", "патріотизм" чи "національній гордісті" мільйони людей, більшевницькі собаки починають облязувати свою бюлювину, прому вибачити за слово, але без нього тут ніяк не обійдеться.

Отже, космополіти — це вже ми, а не вони, а націоналісти — це вже вони, а не ми, як і космополітизм — це вже буржуазний націоналізм. Бо Павло Тичина каже, оком не моргнувши: "Алеж космополітизм точно збігається з буржуазним націоналізмом".

А Максим Рильський і собі не відрістає, так само оком не моргнувши: "Але партія Леніна-Сталіна розгромила націоналістів, вкрила космополітизм".

Дійсно, де є інша країна, де палює така велика "свобода слова",

або де б так "свободою врал чело-век"??

Та це ще не все.

Всі ми знаємо, а Павло Тичина й Максим Рильський ще краще за нас, що Т. Шевченко ніколи й ніде не єдиним добрим словом про москалів не згадав у житті, нема в його поезії й настроях ні єдиної приязної згадки про московську навалоч, а зокрема про царів і Сталінів тодішніх, з їхніми тодішніми Тичинами й Рильськими, а сьогоднішніми "грозь Москві" з усіх сил намагався довести, що Т. Шевченко "розпалює гісну дружбу з братнім російським народом".

Отже, чорне вже є біле, тобто, доводиться... Але це "перекладування" поняття і правди з хворої голови та на зорю, чи збанкротована діалектика фальшивітків нікого вже не обхвирить, як і не сховає від нас ні душової збоготи, ні морального укладу авторів великого історичного пахирьства. На них уже в свято з'єдна, яку ми в буденний день носимо, а їхня святкова страва з нашої пожевної кухні. Вони аж тепер починають розуміти, що величє пахирьство їм не вдалося. Нездатні й філософії Шевченкові творчості розбудувати, ні нагріті й ледь вогнем нахвиляня, вони "здають пошпії". Тридцять років вони фольмували ідеї, перекопали, почування: фальшували українську

історію, національний ідеал і дух Т. Шевченка. А тепер побачили лустку та почули холод якогось себе, іх став моторошно й лячно, нерідко нам вставє примид ідеї неаблаганної годни, яка наближається словами ж Т. Шевченка:

Як поведе в Україні
У мене море
Пров ворожу...

І току війн Т. Шевченка "задобрюють", нас на космополітизм наляють, а себе на патріотів і націоналістів...

Справді, яка ж ти мізерно збога, науко немелюса Маркса-Лєніна-Сталіна, якщо тебе лєвє за кілька років старіючи Духнуза суконим на землю плодують, носіла нуду й замелат та й зупіла в образі руйни і смерті.

І ніщо вже вам не помагає, товаришок Тичина, ні вам, товаришок Рильський, наша роля втерпється в ганьбі й зраді як різного народу, так і Пророка того народу, який холодом від вас огордовалися.

Якщо ви навіть "Ще не вмерзла Україна" засніваєте, ми ще й цього дня лєжимо, то й це вас не врятує, бо як і Христо у Гетсиманському садкові, так і народ наш, наші катованні, знає і знає, що той поцілунок був і буде не мовою торця, а умовним знаєм до НКВД.

Еней Моторий

Україна на індексі

НЕДАВНО відбулася в Буенос-Айресе культурно-освітня нарада двох културно-освітніх українських товариств. Їх метою, — як пояснює співініціатор, закріплений підписами представників Української Центральної Республіки, — було «показати край існуючій досі антимосковщині та підкреслити готовність до співпраці для спільного добра». У 8-й точці цього ж комунікату читаємо так: «Управління Товариства уважають, що ведення інформативно-політичної акції для поширення наших самостійницьких змагань доконечне, але таку акцію не повинні очолювати особи, zaangażовані до провідних чинників статуту легальних і аполітичних установ».

Українська колонія в Аргентині, разом зі своїми легальними й аполітичними товариствами, віддала від України й Європи на кілька десятків тисяч кілометрів, і тому, з огляду на перший погляд, не варто заперечувати уваги європейського читача справам тутешніх товариств. Однак, справа, про яку говориться наведені резолюції, виходить далеко поза межі зацікавлених товариств. Вона затронує одну з досі нерозв'язаних проблем нашої еміграції, розкинутої по всіх частях земного глобу.

Мешканці західно-українського села в часах польської окупації слово «політика» розуміли зовсім по-іншому, який уважав, що наш земляк, коли читає «Народню Справу» або «Сільського Господаря», то робить таку майже «політику», як маршалок в сеймі», й, очевидно, він хує такого «політика» переслідувати...

В інтерпретації москалів, «несвободна політика» — це звинувачення української мови, бо вона продрозражує «хазенницький», «фашистський», «націоналістичний» і який тільки хочете, світогляд українця. Такі настанови значення слова «політика» (до речі, діалекта жити, яка збуджує найприродніше зацікавлення громадян вільного світу) залишили слід у душі багатьох українців, що давно повинні були оглянутися за впливом цієї наскрізь фальшивої інтерпретації слова.

Не так то давно наша преса коваца про Україну й УПА, висуваючи побіжні аргументи ще й цей, що вона «інформативна», «аполітична», «культурно-освітня» і т.д. Непослідовність, чият вичитував на сторінках тієї ж самої преси довгі відомлення про бій арабів з жидками, про революцію в Індонезії та т.п. «аполітичні» речі, але зарекомендував у свій вісток з української вільної боротьби, бо не була б «політика»! Шовранда, під напером громадської думки та її голосу на вісткі з Батьківщини, почали писати усі пачі часописи про УПА; навіть ті, що данише її пам'ятали.

Однак, справа інформації про Україну стоїть не завжди на мертвій точці, як являє «табу», якого похилих «аполітичних» громадян не повинні доторкатися. Навіть найбільше похилих для оборони інтересів України чинники додні відлекуються й відхрещуються від обов'язку інформувати чужинців, обов'язку, виконання якого оправдувало б їх існування на еміграції.

Ми добре розуміємо, що культурно-освітні товариства не завжди можуть вислати меморіали до політичних, державних чи міждержавних чинників, у сучасних умовах, але ніяк не можемо зрозуміти, чому вони не можуть стати в обороні української культури, коли наважують себе «культурними й освітніми»? Чому вони не домагаються від вільного світу припинити нищення українських містечек і наукових надбань? Чому, по думці своїх статутів, не знайомлять чужинців з виявами української культури? Чому мовчать про те, що діячі української культури у в'язницях, засланнях, вишуканні й розстрілах? Чому справу інформації піднімають під «небезпечну» рубрику «політика», навіть без поради польського поліціанта, що так позначився на способі думання наших патріотів?..

В Україні народ бореться за волю, а закордоном «амбасадори» ставлять на індекс громадської діяльності саме слово, саму інформацію про цю боротьбу?.. Резолюції, яку ми наведемо вгорі, не виходять з міхологічного підкожі тільки деяких українців в Аргентині. Це — висхід до комплексу меншовартості, який сторіччями плакав в нас окупанти і якого не закрити гарячими словами про «доконечність інформації».

Якщо людину нападуть учорішні бандити, то її перший відхрип, що його підкаже здоровий глузд, — це кричати «рятуйте!»; дарма що поліційні приписи наказують зберігати вічну тишу. Але, може, знайдуться і такі, що в страху перед грошевою карою, або навіть боями порушення приписів, мовчати муть і дозволять розбійникам не тільки ограбити себе, але в додатку ще й зарізати!

Можливо, й справді українська справа була б тим зрештою, що порушила бажану вічну тишину у вільному світі, але чи ж не варт заставитися зад можливіми користями? Говоримо про «користі», бо моменти національної етики й патріотичної совісті, на жаль, не промовляли до тих, яких серця опаніровані «статутами легальних і аполітичних установ». Однак, в тілі цієї справи законами ще один собор. Коли говориться про те, що «інформативно-політична акція доконечна для наших самостійницьких змагань, то незорієнтований грома-

дянин, заспокоєний такими гарячими словами, легко вибачить це «різне застерєження», що під акцією не повинні провадити особи, zaangażовані до провідних чинників в установі. І тому, хоч існують десятки українських установ в Аргентині, сидючих «колончності інформації про Україну», ніхто не справмо не цікавиться. Досі не бачили ми ні одного жинки в еспанській мові про Україну та її повольні змагання, не чули ні про одну пресову конференцію і не читали ні одного інформативного бюлетеню, коді не враховувати скромних впадів Української Пресової Служби на еспанській мові. І не знаємо, чи це діється тому, що особи, які хотіли б щось таке зробити, не можуть, бо самі ухилили не себе заборонуючу резолюцію, чи може ті інші, до яких вона не відноситься, теж бояться пошевелити, в надії, що доведеться їм самим бути колись «провідними чинниками».

Однак, попри всі ці новелістичні застереження, можна все ж таки заважувати й відрадне явище: щораз сильніше домагаються українські маси від провідних чинників виразної дії в обороні української справи. І нам здається, що саме ці домагаючі, подія УІС та навіть спонтанні спроби маніфестацій своїх патріотичних почувань серед аргентинських українців, як, наприклад, до Лухана, якраз і були тим «хемето мори», що спричинило віт виправдання, віт погрозу у формі наведеної резолюції. І нам здається теж, що, може, колись доведеться авторам цієї резолюції так і не докати, як сьогодні докатоє кількарічне ігнорування української вільної боротьби.

Б. Вітовинський

Р. С. — Вже по написанні цієї статті зайшов черговий факт, який свідчить про те, що наше твердження: «Україна на індексі» не є опереженим на відокремленому випадку. 20 травня ц.р. тутешні товариства формально, а фактично, зорганізували Академію на пошану С. Петлюри й П. Поля. Е. Коновальця. Деякі громадяни знерушили до святоного Комітету з проектом резолюції. Комітет їх відхилив (хотіло говорити, що вони партійні (!), але обидва думки з них висловити в рефераті. Та обидва не була додержана. І тому на скічених Академії один із громадян відчитав текст резолюції, яку всі прийняли бурхливими оплесками. Чергового дія прийняв її до друку аргентинських журналів. Але не мала права відповісти на українську газету! Шаємо ж до «України», з надією, що за його поміччю читатимуть її українці в цілому світі.

Б. В.

Резолюції

прийняті під час Академії на пошану пам'яті Головного Отамана С. Петлюри й Полк. Е. Коновальця в дні 29.5.49. в Буенос-Айрес

Між українськими громадянами, що зібралися на Академії для вшанування пам'яті Героїв українського народу, Гол. Отамана С. Петлюри й Полк. Е. Коновальця, яких і підступних агентах убива імперіалістична червона Москва за допомогою своїх агентів, «догодливо» заявляємо:

1) Ідею свободи, самостійності, соборності й державності української нації, для якої жили, боролися й за яку згинувли з рук московських агентів, провідників України Гол. Отаман С. Петлюра й Полк. Е. Коновалець, визнаємо нашою і продовжуємо боротьбу за її здійснення.

2) Вшануємо Гол. Отамана С. Петлюру й Полк. Е. Коновальця, як допустили імперіалістична Москва, — це злочин не тільки в відношенні до України, але й до цілого вільного світу. Домагаємося поставлення перері міжнародних і провідників цього злочину... цілу крізь московсько-більшевицьких тиранів, які проливають кров українського й інших народів. Країни яких окупувала царська Москва.

3) На ідеї, за яку зложили життя

Гол. Отаман С. Петлюра й Полк. Е. Коновалець, вшануємо героїську Українську Повстанську Армію (УПА). Ми, українці, солідаризуємося з боротьбою УПА і цілого українського народу в Україні проти диких, некультурних варварів-москалів, та домагаємося від вільного демократичного світу негайної моральної й матеріальної допомоги для цих борців, що сьогодні єдині збройно змагаються за розвиток московської тиранії народів в ім'я свободи всіх людей і народів!

4) Комунізм і комуністичні партії в цілому світі — це інструменти московського імперіалізму! Українці закликають усі народи стати до активної боротьби з цією питою московського колоно.

5) Мир і справедливості у світі можливі тільки тоді, коли впаде тиранія народів, Москва, а на її руїнах поставити національні держави всіх пошевелених Московською народів!

6) Організацію Антибільшовицького Блоку Народів (АБН), зорганізовану за ініціативи УПА, вважаємо найважливішим фактором у боротьбі проти більшовизму. Домагаємося від світу негайної підтримки для змагань АБН!

«Православна церква в ССРР»

Церковна «Ді Вельтвехе» вийшла в числі з 6. 5. ц.р. статтю «Православна Церква в ССРР», з якої позичимо наступні висновки:

«Тісні взаємини між російською Православною Церквою та сучасною совєтською державою вплили на кожну кропіт. Як зв'язковий між Кремлем і св. синодом, зат. патріархом і єпископами, діє «голова рід» для справ російської Православної Церкви при Раді міністрів ССРР». Г. Г. Карпов. Фактично, він виконує обов'язки колісного оберпрокурора св. синоду. Православна Церква виявляє велику пильність, включаючись до сучасного життя. При кожній нагоді висилає своїх вірноподаних телеграмми до Карлова для спрямування до найближчих інстанцій. Єпископство, а передусім патріарх Алексій та митрополит Николай і Крутиць, виявляють себе, поза кордонами Росії, як дуже добрі політичні помічники уряду. В часі пам'ятних похоронів, яку вони відбули негайно по закінченні війни на Вільній Сході, поширюючи обидва між православними в Палестині, Сирії та Єгипті твердження, що теперішні кремльські мовчальники є такими ж провідними оборонцями православної Церкви, як інші були і царі. Справному митрополиту пошастало сповістувати значну частину російської еміграції до пошанови з московським патріархом. Амбасадор Богомолов не шкодував чимешей для митрополита з Крутиць. Орган ССРР «Со-

ветський Патріот» присвячував високому прелату і його діяльності довгі статті. Він похоронював урядові літаки. З такої ж шани користувалися завжди православні єпископи, коли вони відвідали ці цінні пісальні Москви закордон.

Зрештою, не можна заперечувати, що без посередньої чи безпосередньої допомоги держави були б неможливі такі значні фінансові зусилля вірних, якими втримувалися єрархія і клир, перш, академії, семінарії. Православні місіонари на Вільному і Далекому Сході користувалися опікою совєтських представників. Роль Церкви в російській митрополитів оцінюється також позитивно.

«Православна Церква сподівається отримати більшість. Вона заохочує можливість, які відкриваються перед нею наслідком зобов'язання з Ринком українців, румунів й орієнтальних народів, та шляхом об'єднання з окремими Церквами вірмен, грузинів, шлахом місцевої акції на Вільному і Далекому Сході. Значну роль відіграє також ніколи не вигашаюча неадекватність до рихського католицизму. Православні професори і прелати пишуть проти Ватикану в тоні реформістичних памфлетів «проти папства в Римі, заснованого дияволом». Це ж творить знову співзвучність інтересів зі світовим політичним Кремлем, який бачить у Ватикані найнебезпечнішого союзника «Удальницького капіталізму»...

В. Коваль

СУМ в авангарді української мелодії

(З НАГОДИ ІІІ КОНГРЕСУ)

(Див. початок у попередн. числі)

ТРЕТІЙ КОНГРЕС

30. 4. і 1. 5. 1949 року в Пюртені 2, в Німеччині (Баварія), відбувся Третій Конгрес СУМ'у та Перший Крайовий З'їзд СУМ'у американської і французької окупованої зони.

Перший Крайовий Конгрес обрав нові органи Крайового Комітету, бо хоч формально вони існували, однак всю роботу на них тервах проводив Центральний Комітет. Це переобтяжувало роботу ЦК, зв'язуючи припадати більше уваги розбудови й зміцнення Спілки Української Молоді в країнах нового поселення української еміграції.

Від Третього Конгресу Центрального Комітету, в основному, відійшли справи розбудови життєв СУМ'у на нових тервах та унаслідок й координацію роботи Крайових Комітетів.

В наряді Третього Конгресу взяло участь до 90 делегатів і гостей, в тому делегатові представники з Бельгії та Австрії. З Англії делегати не прибули, однак Крайовий Комітет надіслав до Німеччини 18 іменних мандатів. Всього на Конгресі було представлено 59 мандатів від 5.456 членів СУМ'у, згуртованих в 138 осередках, в різ-

них країнах Європи й на океаном. Зменшення числа членів СУМ'у пояснюється тим, що сумічні, які виходили до інших держав, що не всі організації оформилися.

Як і на попередніх Конгресах, не було представників української преси, однак редакція газети «Сумський» пресу представляли газета «Соборний» та журнал «Авангард».

Серед 25 привіттів, переважно з вільного теру, отримано також від французької Молоді АБН, та поділо усього вітання від імені колішньої рейдуючої частини УПА.

Не надіслали своїх побажань і провідники політичних партій, Українська Національна Рада і Вільний Орган також не виявили потреби прийняти Третій Конгрес Спілки Української Молоді. Не прибули на Конгрес і ті, що напередодні його нахвалилися зробити СУМ «тим, чим він має бути насправді»...

Тако жиним неогрунтовано ставлення до СУМ'у може в майбутньому привести до фатальних наслідків. До розриву між мелодією і тим, хто радо чи пізно звернувся до неї.

Однак, ці моменти не вплинули на хід Третього Конгресу, що пройшов у спокійній атмосфері та на-

мівня шляхи для роботи в майбутньому.

Як показують звіти Центрального Комітету, період від Другого до Третього Конгресу не зарпавоно. Хоч намічені шляхи не вдалося повністю реалізувати (з причин фінансових труднощів), все ж ЦК зробив все можливе для остаточного завершення організаційної структури СУМ'у, та в міру своїх спроможностей, виконував покладені на нього обов'язки.

Особливої уваги заслуговує організаційне оформлення керівних органів Юнацтва Спілки Української Молоді. З цією метою розроблено й прийнято «Правильні організації й діяльності юнацтва Спілки Української Молоді» та видано про ЦК СУМ'у Центральну Управу юнацтвах відділів СУМ'у.

Згідно постанов Другого Конгресу, Центральний Комітет має пошану про Сумський марш. На оголошений конкурс було надіслано 20 текстів, але жодного з них не прийняли. Все ж ЦК розглянув кілька текстів надісланих, або запропонованих мистецтвам окремим, й, при допомозі досвідчених музик, прийняв Сумський марш композитора Білого.

З метою зміцнення внутрішньої дисципліни та надання СУМ'ові організаційної завершеності, ЦК 1. 2. 1949 р. вніс постанову про форму й зміст вітання членів Спілки Української Молоді. Сумський привіт «Честі Україні!» — «Готов боронити!» — є обов'язковим топор для всіх сумічників, що перебувають в службі.

Трошовою реформою в Німеччині парашува на кілька місяців ви-

давничу діяльність ЦК. В другій половині 1948 року Видавництво спромоглося видрукувати лише одне число журналу «Авангард» та ілюстрований «Календарець Сумічів» на 1949 рік. Тепер фінансові справи налагоджуються головним при допомозі Крайових Комітетів з-дола Німеччини, і це дає можливість знову відновити сумський пресу. В день відкриття Третього Конгресу делегати отримали перше число «Авангарду», що вийшов в 1949 році.

Для популяризації української справи серед чужинців Центрального Комітету приділяє велику увагу зв'язкам з молоддю інших народів. Представники СУМ'у, як гості, брали участь в Міжнародному Конгресі Молоді, що відбувся 12-18 червня 1948 року, в Мюнхені. На Конгресі було 1.200 закордонних представників від 37 пацій.

З цієї нагоди ЦК викупував в трьох мовах відозви, — українській, англійській і німецькій, — які були розповсюджені серед присутніх на Конгресі.

На подібний Конгрес, що відбувся також у 1948 році в Еспанії, представники СУМ'у були вшановані Комітетом Бельгії.

Важко часу Третій Конгрес присвятив справам зміни Статуту, пристосовуючи його до нових умов. Попередній впаді українців в Німеччині й Австрії, постійне зменшення української мелодії на цих тервах, змагає поворотності певних організмів, щоб та мелодія не загубилася, порекавши до інших держав. На днь Третього Конгресу число сумічників в Німеччині й Австрії зменшилося: в американській

і французькій зонах — до 1.737, в англійській — до 800, та в Австрії — до 280.

Третій Конгрес СУМ'у було чи не останній на тереві Німеччини. Враховуючи це, в Статуті продовжено до двох років термін скликання чергового Конгресу.

В частині центральних органів СУМ'у пороблено також далекобачучі несправни. Відтепер Центральный Комітет складається з 20 членів, що творять Пленум ЦК. Дієва управа має всім членів, на чолі з головою і двома заступниками. При чому до Центрального Комітету обрано членів СУМ'у з Німеччини, Бельгії, Англії, Австрії, Канади та ЗДА. Це дасть змогу в майбутньому покласти до життя ЦК там, де опиняться найбільша кількість членів Пленуму, або там, де буде доцільно зробити його осідок.

На день скликання Третього Конгресу в системі СУМ'у було п'ять Крайових Комітетів, в місцях осідку: Німеччина (американська і французька зони) — 31 осередок, 1.737 членів; англійська зона — 19 осередків, 807 членів; Австрія — 8 осередків, 280 членів; Англія — 56 осередків, 1.796 членів; Бельгія — 21 осередок, 754 членів; Організаційне Бюро в Канаді, Венесуелі і Франції.

Щоб оцінити впаді цих сумічків мелодії в розбудову СУМ'у на різних тервах, подіємо кілька коротких звітів:

АНГЛІЙСЬКА ЗОНА

НІМЕЧЧИНА

Другий Крайовий З'їзд, що відбувся 27 і 28 грудня 1948 року в

Найновіший щоденник у світі

Брюссель (П. Б.). — За повніфікату Папи ІХ, дня 1 серія 1861 року, вийшло в світ перше число офіційного ватиканського часопису "Оссерваторе Романо", що його наклади є 5.000 примірників. Наявним редактором часопису був ідо теперішнього Папи, Марко Антоніо Пачеллі. В редакції працювало всього трьох співробітників, а часопис цей мав 4 сторінки друку.

Сьогодні наклади "Оссерваторе Романо" вносять 60.000 примірників. В порівнянні з великими американськими чи англійськими часописами, що їх наклади доходять до кількох мільйонів, це невелике число, але за цей щоденник читають у всіх закутках світу. На французьких та італійських будівлях, на головних вулицях та площах Нью-Йорку, Шангаю, Акаїри, Мадриду та всіх інших містах світу можна зустріти примірники "Оссерваторе Романо" в руках читачів. Навіть місіонери, що ведуть свою важку працю в нетрах Африки чи пустинях Азії, одержують два рази на рік "Оссерваторе Романо". Крім цього, цей часопис одержують всі кардинали, єпископи, монастирі, університети і т. д., а також всі світові часописи. До французької комуністичної "Юманіте" включно.

Значення "Оссерваторе Романо" полягає в тому, що він не лише статті чи візантиї, які подобаються б читачам, а тільки відзеркалює погляди Римського Папи, глаголює Ватикану, на різні проблеми сучасного життя.

До дуже цікавих статей, друкованих в "Оссерваторе Романо", належить полеміка ведена з московською "Правдою", що обвинувачувала Ватикан у профашистських тенденціях. "Правда" обстоювала свої твердження на тому, що Ватикан симпатизував з урядом Франції, колаборантським урядом Петена, визнає уряд Гітлера тощо. "Оссерваторе Романо" відповіло, що відвертаючи дипломатичні зв'язки із різними державами не означає, що Ватикан погоджується з політичними та суспільними системами, які панують в даній країні. А протиполітичне ставлення Ватикану не спирається на неприязнь до господарського і суспільного ладу комунізму, але на тому, що комунізм пропонує атеїзм і відкидає Бога. Завдання Церкви є бути понад всім партіям та політичним намірами.

Сьогоднію начальником редакції "Оссерваторе Романо" є граф Джузеппе Делла Торе. В редакції працює 6 редакторів і 15 репортерів, в тому числі 2 священиків. Граф Делла Торе є автором всіх протиполітичних статей. Він застерігає також належну лінію у відношенні до Гітлера та Муссоліні. В "Оссерваторе Романо" ні разу не

вжито слова "фюрер" чи "дуче". "Оссерваторе Романо" виступає жорстоко проти антисемітизму. В часі другої світової війни "Оссерваторе Романо" обвинувачував Гітлера за викликаючи війни. Фашисти домагалися негайного звільнення начальника редактора, оскільки Папа відмовився від догани. В день новоповіщення війни Італією "Оссерваторе Романо" не вийшов у надзвичайному виданні, як це робили інші щоденники, але в нормальному об'ємі і наклади. Італійська фашистська поліція заборонила продаж часопису в Римі. Тоді відрито кіоск на території Ватиканського міста і продали тільки в тому кіоску 35 тисяч примірників.

В часі війни наклади "Оссерваторе Романо" сягнули 350.000 примірників. В часописі можна було знайти найкращі та найкращі відомості з усіх країн світу, без огляду на те, від чією владі вони надходили. Деколи було, що "Оссерваторе Романо" приносить світові виступи. Це трапляється тоді, коли якусь містку слід справити. Але зате, всі вони є певні. Про це завжди кореспонденти "Оссерваторе Романо", яких є в цілому світі біля 300 осіб.

Для оправдання вісток з СССР є окрема комісія, що студіює советські часописи, слухає советські радіо та використовує всі інші виступи, що просякнуті з СССР, і подає їх вихідом до публічного відома. Тому не дивно, що й Совети читають "Оссерваторе Романо". Большевицьке посольство в Римі переплітає аж 3 примірники "Оссерваторе Романо", які щодня переплітаються кур'єром в Москву. З голосом Ватикану чиниться й в червоному Кремлі...

Про українські справи рівнож час до часу знаходимо прихильні виступи. Вони затркують наше релігійне, суспільне або політичне життя. І так останньо "Оссерваторе Романо" привів в дні 18 і 19 квітня п. р. догму кореспондентів з Брюсселі п. з. "Протестантизм і магістерство українців у Бельгії", поданням докладний опис перебути магістерства українців в дні 3-го квітня п. р. в Л'єжі, Гаселті, Шарлеруа і Монсе проти переслідування Української Католицької Церкви большевиками та перекручуванням одиниць, що її з тої нагоди видали українці в Бельгії.

Словацький Визвольний Комітет

Пресбюро АВН повідомляє, що Словацький Комітет Дії (САВ) змінив назву на Словацький Визвольний Комітет (СОВ). На цю його стоїть далі проф. д-р Ф. Дюрчанський. Словацький Визвольний Комітет (СОВ) в даний час є членом АВН і делегатом його в АВН очолює далі д-р Цібор Покорня.

Українські студенти в Бельгії

Брюссель (П. Б.). — Перші українські студенти з'явилися в Бельгії на першій світовій війні і всі вони гуртувалися довкруги Л'єжського університету, до був виступив центр українського студентства. З часом цей центр перенісся до Л'єжу, куди в 1931 році прибув перший український студент, а в 1932 році зі Західної України приїздили понад 30 молодих студентів.

По другій світовій війні, коли Бельгію звільнили австрійські війська, в Л'єжі знову з'являються перші українські студенти, тим разом скільки, яких повелися в Україну німці на працю по фабриках чи в сільському господарстві. Потреба моральної і матеріальної допомоги для цих нових прихильників стала гострою. Якраз ЗУДАН своїми грипами уможливила ім закінчити перший академічний рік. Школяк в 1946 р. Св. Стефан Папі ІХ дав більшу грошову підмогу; далі ще щедрий дар американської НС СВ дозволив організувати український студентський дім в Л'єжі.

Піа сучасну пору в Бельгії студіює 65 українських студентів на різних вищих бельгійських школах. Найчисленніша група зупиняється в Л'єжі, де є тепер 60 українських студентів. Технічними науками займаються 20 студентів, медицину студіює 7, агрономію 7, лісництво 2, суспільно-політичні науки 8, історію мистецтва і археологію 1, економіку 6, філософію 1, хімію 1, геологію 4, романську філологію 2, на Інституті фізичної культури 1. В Брюссельських вищих школах студіює троє студентів, а саме — 2 музичну консерваторію і 1 — малярство; а в Л'єжі — 2 медицину. Більшість студентів користується моральною і матеріальною опікою Бельгійського Комітету допомоги східно-слов'янським студентам, що стоїть під високим патронатом Принца Бельгії, Ем. Карліналі Ван Руї. Другого року теж ІРО зі своїх фондів приїшло з допомогою 10-х українським студентам, що закінчили свої студії.

Ця найчисленніша група українських студентів у даний часок Західу, свою серйозність, пильною наукою та зразковим поведінкою знайшла проваджені серед бельгійського громадянства та професорів університетів і тим самим приносять честь українському імені серед чужинців.

Прячиною зміни назви було, між іншим, те, що большевицькі піднялися під окреслення "САВ", називаючи свої військові виступи словацький рух "отряди" комітетами Дії. Цією зміною назвою словацький визвольний рух хоче виразити відрізнити теж в окресленні свої цілі.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

до визначних особистостей, до меценатів, знавців та прихильників мистецтва і до всього культурного світу.

Ініціативна група українських мистців і громадських діячів, яка заснувала Організаційний Комітет меценатів і знавців українського мистецтва, має честь звернутися до вас і усього ділово-культурного світу і просити вашої ласкавої участі у виконанні завдань, що випливають з добрих намірів і завдань українських мистців-емігрантів.

Українські мистці з виходом у різні країни світу несуть зі собою українські мистецькі традиції, багачи своєю творчою працею збагачувати скарбницю світової мистецької культури. Але, опинившись серед чужинського оточення, вони потребують меценатської опіки від передової верстви того суспільства, серед якого їм доведеться жити і працювати.

Щоб здобути вашу прихильність та меценатську опіку культурного світу, Організаційний Комітет робить такі заходи:

Нав'язує і підтримує зв'язок із всіми зацікавленими в меценатстві українськими мистцями, збираючи інформацію про їх творчість і життєві умови;

Нав'язує і підтримує зв'язок з діловими кругами мистецького чужинського світу, торгуючи останньою дорогою до участі в меценатстві українського мистецтва, щоб створити матеріальну базу для його розвитку і популяризації. Створює фонди для організації мистецьких виставок та видань таких праць, що ле під силу самим авторам.

Силами українських мистців-графіків виконую меценатам українського мистецтва іхні іменні експлірі після одержання на це задоволення та зголошення внесенного меценатського внеску, — дару до фонду Організаційного Комітету. Треба зазначити, що соборність одного меценатського експлірі рішуче 50 амед. долларів, призначених як авторський гонорар для виконавця, і така ж сума, 50 ам. долларів, потрібна, щоб цей експлірі опублікувати в спеціальному журналі під назвою "Праця українських мистців та їх меценатів" українською та англійською мовами. Крім експлірісів у журналі мають публікуватися і портрети меценатів, робота наших мистців.

У загальному журналі проектується публікувати праці із різних напрямків українського мистецтва, а саме: малярство, скульптура, архітектура, інтер'єри, різні мистецькі промисли, театр, кіно, музика, література, а також мистецька критика з усіх загальних ділянок.

Інститут меценатів українського мистецтва може здійснювати в кожній демократичній країні з власним статуту, що в своїй основній діяльності ставить мету сприяти розвитку українського мистецтва. Його

ж найвища інстанція буде Світовий Конгрес Меценатів.

На з'їзді Світового Меценатського Конгресу мистці, що охоплюють мистецьку допомогу, повинні влаштувати мистецьку виставку і взяти активну участь у Конгресі.

На почесних членів президії Конгресу Організаційний Комітет має честь просити найвизначніших особистостей і найактивніших меценатів українського мистецтва.

Організаційний Комітет, доповідаючи до Першого Конгресу Меценатів українського мистецтва, піднімається перед Конгресом і під застерігання взяти на себе обов'язок Конгресу, переслухавши звіт, вибравши новий Діловий Комітет, якому устаткований передає всі справи для дальшої діяльності.

Конгрес призначається у цій країні, яка числитиме найбільше меценатів.

Благослови нас, Господи, на добрі діла!

За Організаційний Комітет

М. Бабія

Проф. Івана Павлика, П. Бабія, М. Білинський, Юрко Степанов, О. Вистркіс, М. Угріня, Беєршпін.

Регенсбург, 11. 5. 49.

Адреса:

M. Babij, Regensburg. Ganhoffer-

siedlung, W. Puschardt. 14. Germa-

nia, Bavaria.

Хвалючі Родації європейських, американських і канадських часописів просимо ласкаво передрукувати.

З турецького гумору

ПІСАНЬКЕ ПОДРУЖЖЯ

Питався Бу Адам:

— Коли подружжя є щасливим?

Бу Адам: — Тоді, коли чоловік є глухий, а жінка спить...

СОРОК НЕЩАСТЬ

Пріпшов жебран до Бу Адама і просив:

— Дай мені сорок сотників...

— Замов!

— Щоб відвернути від тебе сорок нещастя, які тобі грозять.

— Беру одного сотника і забавляюся. А туди поради собі з іншими нещастями.

РУЧИТЕЛІ

Просив Бу Адам в приятеля грошей позичити.

Припав: — Радо позичу, але скажи мені, хто з твоїх знайомих міг би за тебе поручити.

— Таких знайомих вже не маю, бо всіх я вже обдурив. — сумів відповісти Бу Адам.

МОЛОДА МАМА

Коли тільки п'ятав в своїй мамі, однієї в неї ніяк не йому відповідала, що має 18 літ. Коли ж мав він 18 літ, тоді вона "мама" звати.

Тоді Бу Адам: — Шкода, мамо, два роки, то бачемо разом...

З турецької переклав ЄЗВ.

Нойштадті, зробив підсумки роботи Крайового Комітету за час його існування. Віз час створення СМУ в англійській зоні до Спінки було прийнято 2.671 членів, з того виходило до інших країн 1.862. Залишилося на той час недоведених 430 осіб сумісних віку. Крайовий Комітет тісно співпрацює з іншими молодіжними організаціями: Пастором Радом і українським ІМКА-ІВКА. Співпраця з молодіжними національностями виявилася в участі членів КК в Інтернаціональному З'їзді Молоді. Крайовий Комітет розбудував і своє власне Визвольнотво, що вилало друком Програму й Статут Спінки Української Молоді та кілька інших впаів. Крім того, як орган КК і КК СМУ, появляється неперіодична газета "Соборник".

Культурно-освітня робота провадилася в українськомовних гуртках, організаційних по осередках СМУ. В цих гуртках навчалось 251 сумісний та сумісний. Технічний виступ перешло 122 особи, англійську мову вивчало 67 сумісних. 58 членів Спінки вчилися в середніх школах і 30 — в університетах. На той час по сумісних осередках було прочитано на різні суспільно-політичні та наукові теми 194 доповіді. Ведучи перет в громадському житті, осередки організували 62 національних свят.

АНГЛІЯ

До створення СМУ, в Англії ніхто українською мовою не цікавився. Союз Українців Британії (СУБ) докладав про сумісних осередки від утворення Центрального Комітету СМУ. Організаційне

Бюро СМУ, що тимчасово займалося цією справою, в розмові з Головою СУБ'ю соти. Павчуком відчувало його негативне ставлення до їхньої роботи. СУБ рішуче був проти того, що організація СМУ в Англії велася під керівництвом ЦК. На прохання про легалізацію СМУ в СУБ'і соти. Павчук протестував проти такої вимоги, як член Організаційного Бюро погодився не могли. Повторилася історія легалізації СМУ в ЦПБ, в Німеччині. Соці вимоги СУБ зводили до кількох наданих пунктів, з яких подано найістотніші:

3. Українська молодь у В. Британії повинна використати все корисне із статутів, засад і напрямків інших українських організацій молоді, як у Канаді (СУМК, ЧКУ, ММН і т. д.), ЗДА і інших країн.

4. Не настановити на формальності, що провекують нас заявляти, що наші керівні органи — десь в Німеччині.

Такі вимоги недовозначно вказували на втручання СУБ'ю в справи СМУ, з низвергати намагання ревізії Програми й Статуту.

Після зв'язків ЦК, переговори з СУБ'ю були перервані, й СМУ працювало "незалежно". Все ж згодом інтенсивний ріст сумісних віку серед українського робітництва в Англії змусив СУБ визнати цю організацію де-факто. На Перший Крайовий З'їзд СМУ, що відбувся 16-го січня 1949 року в Манчестері, прибув сам Голова СУБ'ю й політичні лідери українського суспільно-громадянського життя на території Англії. На ньому З'їзду, Спінка Української Молоді в Англії зачислювала 56

осередків, із загальним числом 1.769 сумісних і сумісних.

БЕЛЬГІЯ

Несприятливі життєві умови та важка праця українських робітників у Бельгії відігравали не одного громадянського діяча від думки організувати українську молодь. Нічого не зробило, — говорили песимісти, — тут жам не ДН-табори в Німеччині, не Україна; тут важка копальня праця, по якій людина нічого не хоче, крім кави й забави. Дивлячись на італійців, поляків, москалів, то бачиш; як живо робітничий світ, а як ідея може мати в них місце...

Одначе, помпидилися скептики. Ентузіастичні-сумісти, що приїхали з Німеччини, вважали за роботу по організації осередків, і вже за короткий час мали позитивні наслідки. На відміну від Англії, розбудови СМУ в Бельгії немоало мірою допоміг Український Допомоговий Комітет. Сьогодні свімімо жемемо твердити, що СМУ на бельгійській землі здобув собі симпатії не тільки серед українців, але й чужинців. Були і тут перешкоди в роботі та агітація про "монархічність" СМУ, але все це не має успіху.

28 березня 1948 року в Л'єжі, на Першому Крайовому З'їзді СМУ, було обрано Крайовий Комітет. На той час СМУ в Бельгії налічувало 21 осередок з загальною кількістю 754 членів. Сумісська молодь приймає активну участь в суспільно-громадянському житті українського робітництва. В Головний Раді УДР

від СМУ є представники, що заступають інтереси молоді. Пресовий орган УДР "Вісті" містить на своїх сторінках матеріал з сумісського життя, під назвою "В Нолі". Сторінка титульована як орган КК СМУ. Представники СМУ України активну участь в Конгресі українців у Бельгії, що відбувся 31. 10. 1948 року в Брюсселі.

3. 4. 1949 року в Л'єжі відбувся Другий Крайовий З'їзд СМУ, в якому взяло участь 42 делегати та численні гості. До позитивних наслідків роботи СМУ треба віднести його співпрацю з бельгійським організацією молоді ЖОК.

ЗА ОКЕАНОМ

Члени Організаційного Бюро СМУ з Канади пишуть:

"Старі організації молоді своєю діяльністю і зусиллям не можуть самі задовольняти. Їхня робота відімає впливає на пеніху молоді з нової еміграції".

Листи позитивного змісту пишуть і з Аргентини і ЗДА. Це не докір українським заокеанським організаціям молоді, лиш об'єктивне ствердження їхнього стану. Вони і не могли бути інакшими в наслідок відірваності від рідної землі. Дуже поволі, але й там Спінка Української Молоді знаходить ґрунт для розгорнення своєї роботи. Уже створено кілька осередків, поки що організаційно не пов'язаних між собою, в Оттаві, Торонто й Едмонтоні в Канаді, та перший осередок в Чикаго, у ЗДА.

На підставі листів з Австралії, Паргаво, Бразилії й Венесуелі мо-

жемо твердити, що і в цих країнах вже існують сумісські осередки.

Спінка Української Молоді на чужині вступає в четвертий рік свого існування. Досвідчений в роботі цієї наймолодшої зпоміж усіх українських суспільно-громадянських організацій величезний. Не бажано цього бачити тільки амбіціонери та зацікавлені партійниками кутим бачення люди. В шкідли до критики СМУ вони стоїть на хибному шляху, чим відвертають увагу українського громадянства від об'єктивної і заслуженої оцінки сумісської роботи.

Сьогодні, коли Спінка Української Молоді набула прав громадянства в Європі й за океаном, критика безумовно потрібна, але здоровий розум. Дотепер її не було. Українська преса, за винятком сумісської, цим питанням мало цікавилася. Довказ може бути той факт, що за три роки існування СМУ до ЦК не заїзав жоден представник української преси.

Українське громадянство, суспільно-громадський і політичний організації мусять нарешті усвідомити, що Спінка Української Молоді — це великий здобуток української еміграції. Треба чим швидше засилити прірір, що витворалася між СМУ'ом і тими, які цього не усвідомлюють. Во від цього шкода не СМУ'ові, а українській справі.

Спінка Української Молоді на чужині мусять стати всеоб'єднуючим центром української молоді.

І вона них буде!

В. Коваль

ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ

ФРАНЦІЯ

Три Конгреси

(Продовження з попередн. числа)

Р У Х ХРИСТІАНСЬКОГО РОБІТНИЦТВА ОБ'ЄДНАНОЇ ЄВРОПИ

Дня 1. 6. п. р., у Ліоні, в часі Конгресу МКХС, однак поза його програмою та в іншому місті, в залі Торгівельної Палати міста Ліону, відбувся Установчий Збори Християнського Робітничого Руху Об'єднаної Європи. Численні французькі і чужинські делегати різних робітничих організацій, як синдикальних, так і іншого характеру, вислали доповіді ініціатора цього руху Т. Грінвальда (Франція).

Прелегант з'ясував завдання християнського робітництва в структурі нової об'єднаної Європи та підкреслив потребу її обов'язково християнського робітництва бути заступником у всіх корисних органах нової Європи, християнської Європи, яка не має творити та будувати свої інституції без активної участі християнського робітництва. До цього руху повинні приєднатися всі робітники, які почувають себе членами християнської спільноти, і то без урахування кордонів "заливної заслінки".

По лінійній дискусії, вирішено створити тимчасовий комітет цього руху з офісом у Парижі, та скласти в короткому часі перший з'їзд європейського і поз'європейського християнського робітництва. Членами основи цього руху стали всі присутні делегати, в тому й українці. Головою обрано п. А. Колія (Бельгія), генеральним секретарем руху став п. Т. Грінвальд (Франція).

Українське робітництво репрезентує голова Головної Управи КУВІО п. ред. Іван Попович, який має рішуче намір репрезентувати теж болгарів, білорусів, литовців і малярів.

Першим завданням цього руху християнського робітництва є брати участь у всіх установах і організаціях, які цікавляться новою Європою та для неї працюють. Хоч цей рух не є рухом синдикальним, то його співпраця з синдикальними колективами, щоб робітництво могло спільними зусиллями вибороти собі в майбутній вільній Європі гідне становище.

25-Й КОНГРЕС ФРАНЦУЗЬКОЇ КОНФЕДЕРАЦІЇ ХРИСТІАНСЬКИХ РОБІТНИКІВ (СФТС)

В днях 4, 5 і 6 червня ц. р., у Парижі, відбувся 25-й Конгрес СФТС, в присутності 1500 делегатів, з 3.800 голосами. Делегати "Об'єднання Українських Робітників у Франції" на цьому Конгресі складалася з трьох осіб: генерального секретаря ОУРФ п. ред. Івана Поповича, заст. ген. секретаря п. Петра Поліщука і члена Головної Управи ОУРФ п. ред. Дмитра Штигала.

Впродовж трьох днів українська делегація брала участь у всіх нарадах та працях трьох комісій, як пропаганди, економічної та професійної акції. Всюди, де було треба, справи і права українського робітництва були піднесені, висловлені та боронені. Наша делегація знайшла на цьому Конгресі повне та прихильне зрозуміння для потреб українського робітництва, яке на чужині не має іншої опори й іншої оборони, як власну самооборону та підтримку в праці і в прагненні до бою провідників та членства вільних французьких синдикалів.

Конгрес СФТС радив саме в моменті, коли так яскраво завважується акція великого капіталу та деяких інших зазнавцівних класів для зрівноваження соціальних збіднотів робітництва та узагальнення його виключно від химерної волі часто неосвідомленого патронату. Рівночасно стверджується щораз більше поліпшення економічного стану Франції, і то завдяки зусиллям самого робітництва. І ось цей Конгрес мусів аніжати розважу, щоб протиставити першому чинникові та використати стан економічного піднесення для добра широких мас робітництва. Кили французьке робітництво добуває в тілі чим ішній галузі виробництва, в тілі чим ішній підприємстві певні недомогання, то воно стверджує, що причиною цих усіх недомогань є саме економічний напад на

патронату використати зусилля робітництва виключно для збільшення капіталів підприємства. Звідси й випливає домагання християнського синдикалізму, яке проявилось на Конгресі, переорганізувати підприємства в тому напрямі, щоб робітництво не був лише зарплатним підприємством чи виробництвом, а користуватися всіми їх надбаннями, став співласником, та знову міг користуватися плодами своєї праці.

Інші важкі проблеми, що ними займався Конгрес на комісіях і пленумах, де була справа колективних умов, заробітних платень, економічної і соціальної перебудови підприємств, знижувати ціни у продукції та консулції і силі професійної (і тільки професійної) акції з ініціями синдикальними центрами, як СЖТ-ФУ та СЖТ.

У всіх цих питаннях, по основному, просядуються та дискусії, Конгрес виніс рішучі резолюції, які навіть дуже несприятливо вразили і протиники СФТС і тих хитких, які добувають у СФТС славісти або ведуть до відкату виступити гостро проти відповідних чинників в обороні робітництва, як, напр., проти патронату та його капіталу, з розподілювачів синдикальних центрів, як, напр., СЖТ-комуністи та СЖТ-ФУ-соціалісти, чи навіть проти самого уряду та його інституцій, що часто схиляють або просто протиставляють розважі мовбалих платів і задовольненням справлявних домагань робітництва.

В загальній резолюції Конгрес вирішив:

- боротися проти реакції капіталу, щоб робітників і його родина могли одержати гідну і достатню пайку з продукції, якої він (робітник) є головним чинником;
- домагатися забезпечення нормального життєвого заробітку, який дозволяє і робітникам і їх родині по-людськи жити і розвиватися;

- боронити молодих робітників і жінок, уважати, що працюючі молоді робітники і жінки повинні одержувати за "рівноцінну працю рівноцінний заробіток";

- домагатися поступової реорганізації підприємств, де робітників знайде гідне місце та буде користуватися вислідом свого зусилля, пропорційно до всіх придатків підприємства;

- боротися за поворот до вільного установа заробітних платень в площині колективних умов у кожній професії;

- боротися з безробіттям, домагачись розвитку всіх технічних спроможностей країни і в усіх галузях продукції та виробництва поточного і найбільш потрібного вжитку;

- домагатися згартмонізування міжнародної економічної політики в тому сенсі, щоб вона була корисною під кожним оглядом та служила соціальному прогресові народів.

Підняв відповідь дав Конгрес тім, які старалися зробити з СФТС "розсварену родину", що діє під впливом того чи іншого політичного сектору. Протягом же до інших синдикальних центрів, французький християнський синдикалізм цілком "повільно, але певно, зростає, не залежно від будь-яких політичних партійних впливів. Він має лише одне завдання: боронити вольності робітництва, його права користуватися всіми надбаннями народного господарства та побудувати соціальний лад на засадах християнської моралі.

У всіх справах професійної акції за здобуття справедливих і гідних прав працюючих СФТС і надалі буде спільно діяти з ініціями синдикальними центрами, навіть з тими, які йні підпали впливам політичних партій, але лише в акції виключно професійного характеру.

В кінцевій резолюції Конгрес вітася всіх зацікавлених (опіріме) робітників світу та бажає їм скорого оздоровлення.

СФТС злилася всіх людей доброї волі об'єднати, щоб боронити їх свободи, їх права на життя і мир, який загрожують матеріальні сили, що мають на увазі знищення світу.

Конгрес закликає всіх підтрима-

ти акцію, яку постійно веде християнський синдикалізм, в обороні прав і гідності людини та за всесторонній і цілеспрямований розвиток людини.

Низка інших резолюцій, які охоплюють різні діяльність діяльності СФТС, були прийняті Конгресом з ентузіазмом та із твердою постановою почати негайно проводити їх у життя.

Конгрес постановив завести каси професійної самопомогати та перебудувати структуру своєї Конфедерації.

Прийняття загального звіту СФТС та вибір керівних органів на наступні два роки (на майбутнє, Конгрес буде збиратися щораз року), пройшли одностайно, що було виявом одностайності в праці цієї сильної центральної християнської робітничої Франції. Де українське робітництво, вже більше як чотири роки, знайшло своє місце, яка стала для нього школою для вироблення засад українського національного професійного руху.

Президент Конференції вибрав знову п. Гастона Тесіс, а генеральним секретарем — п. Моріса Буляду.

Закривавши Конгрес, п. Гастон Тесіс патикув в своїй промові йні тоталітарні режими, які хочуть розподілювати робітництво та претендують бути єдиними речниками його домагань.

— Ми не маємо ніякого страху для тоталітарних режимів, навіть захищаних під охороною шкурою претезійних народних демократій.

Вказуючи на правильний шлях та напружені діяльність Конфедерації, президент заявив:

— 6 кілька сталих пунктів, зрештою, хочете, які вказують нам наш шлях: це принцип християнської моралі, на яких побудовані наш статут, з яких виходять усі найцінніші означення, найбільш повні, найбільш людські — віра людини, розуміння та соціальних зв'язків...

С. Смирський

ЛІСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Відгук 3. Зборів УДК у Бельгії

Високоповажаний Панове! Премно не відмовити помістити на сторінках Вашого цінного часопису наступне наше висловлення:

Вні 6 червня 1949 р. відбулися в Брюсселі IV Звичайні Загальні Збори Українського Допомогового Комітету в Бельгії, на яких обрано нову Голову Управу УДК на двох річків 1949-50.

В зв'язку з цим, Пресове Бюро Комітету "Про Україну" в Бельгії, керуване б. Головою УДК інж. А. Кішнюком, помістило в своєму пресовому бюлетені (випуск ч. 5), призначеному для інформації світової преси, наступну п. н. "IV Звичайні Загальні Збори УДК в Бельгії".

В ці нотатки, які інформую про перебіг Загальних Зборів УДК вні 6 червня 1949 р., є між іншим і такі:

"Нізіше, під світлі та п'яні вуглики, приступлено до вибору нової Управи УДК в Бельгії, яку обрано в такому складі: Мгр. М. Давоба — голова, К. Мулькевич — ініцій стогодова..." і т. х.

З релігій новобраної Головної Управи УДК, а зокрема в імені п. Мгр. Маріяна Давоба, як Предсідника Зборів, стверджуємо наступне:

1) Не тільки при виборі нової Управи УДК, але і за весь час перебігу Загальних Зборів, не було ніяких свистів. Отже інформація про свисти на Загальних Зборах є очевидним наклепом і нечесним інформуванням світової преси про перебіг Зборів, обрахованим, мабуть, на те, щоб та частина української преси, якій ставиться неприязливо до УДК в Бельгії, могла тепер писати про "свистунів" також і в Бельгії.

2) Інформація про вуглики при виборі нової Головної Управи УДК не відповідає правді. В часі Загальних Зборів були, щоправда, виступи, які можна скажімо вважати "вугликами", але вину за них повинні нести ті бесидники, які в часі своїх промов не вміли задержати такту і приличності, що повинні обов'язувати кожного, хто виступав публічно перед громадянством. Між іншим, вину за "вуглики" на Загальних Зборах несе також і б. Голова УДК в Бельгії інж. А. Кішнюк, який дозволив собі назвати велику частину учасників Загальних Зборів УДК наступними, уживаючи при закінченні релігійної політики на терені УДК деяким групам, сідуючому вислову: "Патент на політику мають люди, яким я не дав би

ВІСНУЧАННЯ

Франківська Академія у Функ-Казерне

В день 33-х роковин смерті Івана Франка, 28 травня, в перелому еміграційному таборі Функ-Казерне, в Мюнхені, було урочисто проведено святочну академію на честь Великого Камєсєра. Простору між залом 18-го блоку, сповняли численні українці, як сталі мешканці табору, так і відвідаючі за океан, а також чимало чужинців: чехи, словаки, угорці, поляки, калмики.

На сцені, на фоні барвистого українського килиму — великий портрет Франка. У вступній промові культурно-освітній референт української громади мгр. Гаврилюк підкреслив велику роль Франка в піднесенні українського культурного життя та національної свідомості нашого народу.

Доповів про Франка зробив проф. Д. Георгієв, який відзначив, що велич Франкового спадщини полягає в його беззайній любові до рідного краю і народу, в його полум'яному патріотизмі, гарячому бажанні допомогти трудовим масам українського народу стати в обороні своїх прав. Наводячи численні приклади з Франкових творів, доповідач схарактеризував його літературну і громадсько-політичну діяльність, його сповнені глибокою життєвою правдою твори, його заклики до боротьби з темрявою, до прогресу, до духовних зв'язків з Західною Європою, чим пройнято всю його творчість, що завершилася безсмертним "Мойсеєм", де на весь голос звучить Франкове пророчкування про близьке визволення і духовне відродження українського народу. Доповідач навіть численні музичні твори на слова Франка, успіх постав його п'єс, великий попит на його твори, урочистість Франкових акцій в ювілейні дні, — як являвся всеяродинної любові до Камєсєра на шляху поступу.

Концертний відхід виконавці вольні похери у виконавці українських оперних співаків, виступ яких був промальом перед відходом за океан. Оперова артистка Міля Горі проспівала на слова Франка "Не забуди мій дні" Лисенка і "Життя" Люкевича, розквітши в них багатство свого голосу, музичність і культуру співу. Вирвало прозвучало "Безмежне поле" Лисенка у виконавці співака М. Горюхова. З почуттям і піднесенням проспівала "Де ти згинув, рідний краю" Степанов Ф. Косенко. Великим успіхом користувалися Ігор Зайферт, виконавши "Як почуєш зночі" і "Із слів моїх" Січинського на слова з Франкової поеми "Зілля лесть".

Невідомим був виступ рецитаторки Добрянської, що читала уривок з "Івана Вишневського" і приступилася в ньому назірної театральності та негострого мелодраматизму, створивши у слухачів перекручене уявлення про героя і не донісши до аудиторії глибокого змісту Франкової поеми.

В цілому, академія мала великий успіх як в українців, так і чужинців.

АВСТРІЯ

Український день в Іннсбруці

Брюссель (П. Б.). — Дня 22. 5. п. р., з релігій української католицької парафії в Іннсбруці, під почесним патронатом Екс. єпископа Тиролю-Іра П. Руха, відбувся студійний день українсько-католиків. В ньому, крім українців, брали участь заарешні гості. Цілий день дія було це раз представляти переходою поселенням українцям в Австрії, що тепер стоять перед можливістю вийти в інші заоканські країни, цей тісний зв'язок між вірою претків і Хрестоуєм Церквою, в тих тяжких для українських діл часах.

З цієї нагоди відправлено, в акцію, 22 м. м. торжественно Службу Богу в церкві Серця Хрестоуєго, під час якої співав мужський хор "Ватра", під орудою О. Саловського. Опісля в просторих залах бібліотеки старого університету, які прикрашені українськими, латиськими і австрійськими прапорами, відбулася святочна Академія.

Вступне слово вголосив доц. д-р Ю. Федисинський, вказуючи на причини цього торжества та на хартію-релігію Української Церкви і Народу, зокрема — Екд. Кір Постопа, львівського мітрополита, що якраз перед 30-ти роками вчинив в Іннсбруцькому університеті.

По ньому промовив Впр. о. Сузо Врані. Він вказав на велику місію українського народу в його тузійній мандрівці. Рел. І. Рудинський, в доповіді п. з. "Терниста дорога Української Церкви", подав огляд історії Української Церкви від початків аж до сьогоднішніх днів.

На закінчення хор "Ватра" дав нагоду присутнім налібуватися красою української пісні.

До організації цього успішного дня причинився теж Гурток українських студентів-католиків "Обпопа" в Іннсбруці.

Наступного дня чотення тироляська преса принесла довші повідомлення про свято 22-го травня, а "Дер Фольксблатт", з 26. м. м., дав місце річовому оглядові.

БЕЛЬГІЯ

00. Студити в Бельгії

Брюссель (П. Б.). — За старанням Високоповаж. Ексд. Кір Івана, Апостольського Віснатора для українців католиків у Західній Європі, монахи Чина св. Теодора Студита переїхали з Німеччини до Бельгії. Вони замахали в монастері Отвів Венеситивів східно-європейське, та відкрили новітній. Крім цього, за час двохлітнього перебування, заохочили на великій бібліотечній українській архів, який в логічному часі задувають нестервати до Львова. Виданнями, що бажать одержати свої видання для майбутніх поколінь, коду їх надіслати на адресу: R. P. Marko, Monastère, Chevetogne, Belgique.

Дня 24 травня ц. р. студійський чернець громад відбув паломництво до відпустової місцевості Борен (Бельгія), де 1932 року появилася Богоматір. Тут відправив єромонах Марко, в єрусалимській свідчаній, Службу Богу і молебень за український народ. Наміш. Літургія звучала теж численні бельгійські громади. Борен — це бельгійський Люр.

Московський „Голос Америки“

(Початок див. на 1-й стор.)

московський урядом, мовляв Горького, Пушкіна, що для українців та інших повстанців нації є трубуларом московського імперіалізму, дрібесним поетом десюта Миколи І, який коротко віку гонів Україну, Шевченкові?

Приклад найбільш нахабного наддування „Голосу Америки“ в інтересах московського імперіалізму можна знайти більше, і не лише правом, а й обов'язком українців та приваженців до інших повстанців націй, особливо ж і в першу чергу тих, що мають американське громадянство, є виступити гостро, солідарно й організовано проти цієї акції московських емігрантських організацій, які спромоглися пролітати до американського та англійського радіоспоживачів.

Проводити оборону протипаку проти цього нового наступу московського шантажу можна різне. Зрештою, буде вона залежати від багатьох обставин, часом лише місцевих характеру. Але не лише її успіх, а й сама можливість проведення з мажорного боку залежить від двох передумов: по-перше, мусять українці переконатися, що „коммунизм“ і московський імперіалізм є тоталітарні, а, по-друге, змінити візії від цього переконання своє ставлення до московських емігрантів, протипаку більшовицького уряду, на чужині. Можна триматися або національно-патристично, або успішно-політично, або належати до протимосковського фронту повстанців і державних націй та провадити боротьбу за відокремлення України від Москви, цілком незалежно від того, який лад запровадити собі москвини без нас, або ж провадити боротьбу разом з ними проти „большевицького великого“, а це пропонує соціалістичний „Вперед“ з меж московської держави СРСР, сполучається поручатися для України від демократизації СРСР. Але в ніякій разі не можна змішувати ці засади, які це робить переважно частина української еміграції на чужині, завдаючи їй велику шкоду справі українського визволення і засуджуючи себе на безнадійну неміч. З цієї мішанини засад походить і наскрізь хаотичне ставлення деяких українських кол до моск-ської „протимосковської“ еміграції, зокрема в Америці. З одного боку, виступають воли більш чи менш рішучі проти московського імперіалізму керування, а з другого боку пласкують перед різними бравачками. Гузеніми і Токмачками, аж до перекладів їх „цілих творів“ на українську мову та маршудання ланцюг, так потрібного для соціального визнання історії українських заслабів в мо-

сковських таборах примусової праці.

Про якусь поважну акцію українських політичних чинників проти керування, а зокрема проти наддування „Голосу Америки“ в інтересах московського імперіалізму, без устипання національної ідеології та вирівнювання національно-політичного фронту української спільноти на чужині, не може бути ні дії й мови. Щоб можна було заступити з нацією на перемогу проти імперіалістичної акції московської еміграції, треба спочатку зацікавити в українській спільноті всьому „ідеологічному сімбіозу“ з москвинями, всьому вихади до „общаго катанья“, на які може спиратися кожна керування й власовщина в домагах московських емігрантів до західних держав, бажаною перебрати провід у боротьбі „свєтського народа“ проти „коммунизму“ до московських рук.

Буде б цілком помилково, як це робить деякі українські „політики“, здаватися на те, що, виступаючи проти „коммунизму“, провадити в діяльності західні держави боротьбу проти Москвини. В боротьбі проти Москвини можуть вони числитися на підтримання всіх націй, повстанців і загрозених цим, лас на мавців боротьби проти „коммунизму“, існуючого лише в моск-ській пропаганді, можуть англо-американці бути обуреними московськими імперіалістами як поза зацікавленою, так і на еміграції. Перемага в зимній війні над Москвини може допровадити до визволення повстанців націй та зацікавлення СРСР без війни, нестерого над „коммунизмом“ допровадити б лише до перегрупування московського сиза, до остаточного порозуміння між кремлівськими повстанцями та їх московськими протипаками, до дальшого наступу московських імперіалістів на Європу та до третьої світової війни, як єдиного рятунку культурного світу від московського загарибництва.

Можна, звичайно, числитися з тим, що не пікіячиши озброєний та не вичерпавши всіх засобів порозуміння в якійсь мірі з моск-ським урядом, не вважають англо-американці взаємним ані розвоювати радіолюшення в українській мові, ані заохочувати свого ставлення супроти повстанців Москвини, але це ні трохи не значить, що приваженці до цих націй поза межами московського досягнення, а особливо ті, які є американськими громадянами, мають ставитися байдуже до наддування „Голосу Америки“ москвинями для більшої слави московського імперіалізму.

М. Бродович

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дізнаємося, що громадянством сумно вістоює, що наша єдина найдорожча дочка, *Мелісанда, Дарія Павлівна*, народж. 3 грудня 1929 року, в селі Петрівці, пов. Тернопіль, померла 28 квітня, в 10 год. 40 хв., прийнявши св. Тайну. Поховання відбувся 1 травня п. р. в Племі (Уз). В. Й. П. Прощіть, горем Батьки.

Редакція „Українка“ висловлює Вп. Намству Павлішину своє глибоке співчуття у їх великій горю.

До уваги українських робітників у Бельгії

МІЖ Бельгійським Урядом, ІРО та Французьким Національним Офісом Іміграції дійшло до порозуміння в справі набору робітників з Бельгії на різні роботи до Франції. Набір робітників розпочнеться коло 15 липня п. р. Бажаною працювати у Франції, будуть покласти бельгійським відділом ІРО та спрямовані до Французької Набірної Комісії, на порівнянній сумі у Франції (Живе або Туркуан), остаточно ще досі місцевості не усталено. По переході Комісії та прийнятті на працю, робітників підпишуть односторонній контракт та відразу з родинами будуть направлені на місця праці. Ті, що не зможуть підписати зараз контракт (з браку застібкування) в місці осідку Набірної Комісії, будуть спрямовані до інших збірних центрів, які ліз до пору діють у Франції. Не прийняті на працю повернуться негайно знову ж до Бельгії, на місця їх ден-територіального перебування.

Доказові інформації подають: УПРАВЛІ: СУРВ — Брюссель. ОУРФ — Париж.

ОУРФ

ФІЛІА ОУРФ У ПАРИЖІ

повідомляє всіх членів, що для 26. 6. 1949 р. о 15-й год. в Українському Домі, 13, rue Ten, Париж (12) (метро Домеї), відбувається Ширші Сходилин у зв'язку з вибором делегата на Конгрес ОУРФ.

ЛІБ. — В неілю, 26. 6. п. р. о 15-й год. в залі Центр де-Бур, 39, rue de Monce, Ліб. відбувається Загальні Збори. Просимо всіх членів прийти точно і принести українців з околиці, які це до цього часу не є членами ОУРФ.

САНС (Пон). — Філія ОУРФ в Санс влантоско 26. 6. п. р. „14,30 год., в залі Серкль Католік, при Гранд р.с. 170, Святоху Академію в честь І. Франка. В програмі: реферат, пісні і декламації. Просимо всіх українців про численну участь.

НА НАЦІОНАЛЬНІ ЦІЛІ

Д-р Прохін Нестор 300 фр.

Різне

АНГЛІЙСЬКИЙ КОРОЛЬ.
ЩО НЕ ЗНАВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ
Джордж І був німцем, бо був князем Гессеном у Німеччині. Від шлюбом наслідиштва, став англійським королем, як має 50 років життя, і тому не мав часу навчитися англійської мови.
Теперішній король Великої Британії є його наслідком. В англійській королівській родині ліве німеческа кров.

ВОСКРЕС НА СВОЇМ ПОХОРОНІ
В селі Дескара, в Італії, „помер“ 48-літній Віснєско Філіго. Його знайшло „мертвого“ в хаті і пороблено приточувати до похорону. В хатині, він був лише у гнізбочному сні, з. зв. старому. В часі похорону він пробудився. Побачивши себе в домовині, а навколо — людей і свічки, він змігся. Люди з переляку почали тікати...
Офісаль „воскресший“ розповідав, що йому спалося, що він став перер „Золотими Воротами“, але його туля не пустили...

ЗАМОВЛЯЙТЕ „УКРАЇНЦІ“ у наших представників:

В АНГЛІ:
Raviuk Ivan;
D. O. A. S. Macmerry Hostel near Trantent, East Lothian, Scotland.

В КАНАДІ:
Brynnalyn Bayly;
2352 Hochelagistr. Montreal 24, Quebec, Canada.

В НІМЕЧЧИНІ:
Dr. Kondratschuk Oleksander,
(13b) München 8, Aylingerstr. 10-1.

До Лорду!

ПРИГАДУЄМО всім українцям, які бажано узяти участь у цього-річній промі до Лорду, що: єпископства на прощу треба в окрених Душпастритрах, або безпосередньо в організаційного реферата в Парижі;
кошти посереді враз із списовим і повиним удержанням в Лорді висноситимуть:

з Парижу 6.290 фр.
Лілю 7.250 фр.
Лілю 5.885 фр.
Лілю 7.595 фр.
Страсбург 7.745 фр.
Мецу 7.435 фр.

З інших околиць — треба доіхати до одного з тих збірних пунктів. До збірного пункту провади одержують на залізничні знижки 20%. Рециєнь грозоєнь на прощу продовжується до 1-го липня п. р. Проші вислати поштовою мандатом: Wisnyuk, 3325-44, 186, Bd St-Germain, Paris (6), з дописом: „На прощу“.

УВАГА!

Управа Української Четвергової Школи в Парижі і Батьківський Комітет повідомляють Українське Громадянство, що в неілю, 26. 6. цього року, о 16-й год. в Українському Домі, 13, rue Ten (метро Домеї), відбудуться Ширші Сходилин Батьків.

В програмі Сходилин: реферат провади і значення української школи на еміграції, звіти Управи школи й Батьківського Комітету за шкільний рік 1948-49, інформації в справі Вакаційної Оселі.

На ці Сходилин запрошують сердечно усіх Батьків Парижу й околиці

Управа Укр. Четв. Школи й Батьківський Комітет.

ІНІЦІАТИВНА УКРАЇНСЬКО-ЛІТОВСЬКА КОМІТЕТ

улаштує в суботу, 9 липня п. р. о 21-й год., в залі Сосієте Савант, 8, rue Danton, Париж (6), метр-Одем або Сен-Мішель

В Е Ч І Р І УКРАЇНСЬКО-ЛІТОВСЬКОЇ П Р І Я З Н І

В програмі Вечора відбудуться ЮНЦЕРТ з участю визначних українських і литовських артистів-сип. Після Концерту — БАЛБ. Грає оркестра „Гіму є се добре“.

Просимо все Українське і Литовське Громадянство взяти в цьому Вечорі лянлічисленну участь.

Ініціативний Комітет.

СПРОСТУВАННЯ

Уневожнюю матриціально оголошення з 5 червня п. р. о ч. 21 „Українка“ яке неілюмо подає ми знайомих, Кришак Микола, уживаючи мою адресу.

Зубатий Микола, Бельгія.

ОГОЛОШЕННЯ

Старший мужчина, доброго характеру, шукає жінку до 40 років життя, з метою одруження. Може бути з дітьми. Голоситися: Феліппін Петро: Sarpay, P. Ferre en Tardenois, Aisne.

ШУКАЮТЬ:

Вуйка, Павла Яремчука, с. Миколи й Анни, років 6, 35, який вихав з села Шинкіди, пов. Броди, в 1936-37 р.р. до Франції, шукає: Mr Michel Masnyk, 74, rue Marchand, Chant des Orlaux, Camp des Miners, Chatelineau, Belgique.

Виктора Короленка шукає Петров Переліт. Хто знає тебевує про його долю, прощу подати вістку: Mr Petro Peredrij, 55, rue Notre Dame, Mons, Belgique.

Дмитра Кизара, з с. Конюки Тугелівські, пов. Рухи, який перебував у німецькій компетраційній таборі в Гамбургу в п. р. 1943-1945, шукає батька. Хто знає би тебевує про його сина, прощайте подати вістку на адресу: Kuchar Dmytro, Ferme de Traux, Guyaneourt (S.-O.).

Небріт Григорія, ур. 1919 р. в Красній, пов. Зборів, який перебував до кінця війни в коштаборі Дора, шукає стрийчиний брат: Sebrij Peter, 39, Whitehall Rd, Terenure, Dublin, Eire. (Ireland).

Тітку, Шевчука Марію, з с. Літчинці, пов. Бучач, яка від 20 років перебуває у Франції, шукає: Koki Wasyl, L. ABC Hostel Shell, Brook, Ashby de la Louch, Leica, England.

Le travail est exécuté par des ouvriers syndiqués, 12, rue de Metz, 11, rue des Cordeliers, Paris.

Порядок Богослужень

Парим-округа

АРКАНГЕЛ (С.-У.). — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа.
КОМІСІЯ (Уз). — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа.

Округа Нант

РВНН. — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа в каплиці при вулиці Мартіно.

Округа Реймс

ШАРЛЕВІЛЬ. — 26. 6. о 11 год. — Служба Божа в каплиці на пл. Карно, ч. 8.
ПАРТІВНЕС (х. Свансон). — 3. 7. о 11 год. — Служба Божа і спільні сходилин громадян.
РВННС. — 7. 7. о 20 год. — Богослуження в українській церкві.
С.-МЕНАЛЬД (Мер). — 19. 7. о 10 год. — Служба Божа і спільні сходилин громадян.
БОГАН (Ен). — 14. 7. о 10 год. — Служба Божа в каплиці Госпіс і збори Гуртка ОУРФ в Богані.

Округа Мец

МЕЦ. — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа. Мікропозація дітей, яких одержали французькі громадяни.
ДЬОНГІ. — 3. 7. о 11 год. — Служба Божа в католицькій церкві.

Округа Ліль

ЛІБУРС (П. де Кале). — 26. 6. в 11 год. — Служба Божа.
ЛІБ. — 3. 7. о 11 год. — Служба Божа в українській церкві при вул. Кантеле. По Службі Божій збори парохіян.

Орлеан

ОРЛЕАН. — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа в каплиці св. Анни.

Округа Страсбург

СТРАСБУРГ. — 26. 6. Празник Божого Пала. о 10 год. — Служба Божа з проповіддю, після чого буде Супілкація і Благословення Св. Трійни.

Санс — Тога

ЛІСІКУР. — 26. 6. о 10 год. — Служба Божа в місцевій церкві.
БРІОН. — 3. 7. о 11 год. — Служба Божа в парохіальній церкві.

НОВИНА

Кольорові поштові листівки „Українське громадянство і засібни“, в діні по 10 фр. за штуку, можна набувати в Адміністрації „Українка“, Хто замовляє 50 штук, дістає 5 штук даром. Виследили лише за годинку. На поштову пересилку просимо зазначити поштову марку (до 5 штук листівок — 15 фр., від 100-200 штук — 30 фр., аніж 20 штук — 50 фр.).

Адміністрація „Українка“

ВЖЕ В НАБЛИЖЧІХ ДНЯХ

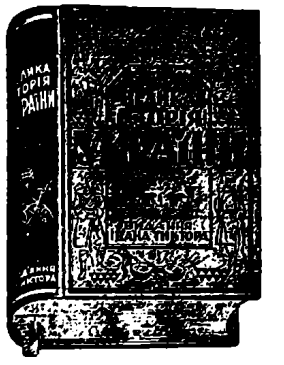
з'явиться з друку перший зошит

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

книги зводня про Україну. Енциклопедія Українознавства видається заходами Наукового Товариства ім. Шевченка на відзначення 75-ліття його існування.

НОВИНА! ВЕЛИКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

ВЕЛИКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ, видання Івана Тиктора, була надрукована 1935 року на Рівнох Землях, у Львові. На книжку обіймає історію українського народу від найдавніших часів до 1923 р. Над новою працею два роки відомі історики: проф. д-р Іван Кри-

п'якочин і рет. Мик. де Гладубець. Перше число Великої Історії України розійшлося в числі 15.000 примірників, бо вона була написана вірно, цисаво і приступно для кожного читача. Вся українська критика прийняла цю історію з великим признанням.

Пережати під кінець 1948 року з Європи до Канади, вивести Іван Тиктор знову видає Велику Історію України, з тим, що вона буде доповнена до 1948 року. Така ця книга, буде не найновіша і найбільша книга видана з оглядом на історію України, бо буде мати до 1.000 сторінок великого формату й об'єм 600 ілюстрацій.

Перше видання Великої Історії України появилос в 10-літній існування щоденника „Новий Час“.

у Галичині. Друге видання появляється в 25-літній визначній діяльності видання Івана Тиктора, як ювілейне видання для Українського Громадянства.

Велика Історія України буде поправлена, для англо-перекладників, ілюстрацій, книжечки по 64 сторінок друку, з окремий типачовою обкладинкою. Ціна буде складатися з 15 книжок по 64 стор. і вступного додатку із загальною сторінкою на 16 до 32 стор., разом бізо до 1.000 стор. друку на гарному папері. Вступ до цієї Історії і пояснення будуть написані також англійською мовою, щоб і чужинці побачили та могли зрозуміти в загальному наміст славу історію. При закінченні друку Великої Історії І. Кришак кожній її перекладник одержить даром прекрасну, тривку, поштову обкладинку з золотими витесками і вибитою артиста-малара В. Баяса.

Велика Історія України, видання Івана Тиктора, буде не лише прикрасою кожного українського дому, але неї будуть черпати сизу душу і національне самопознання всі українці, без різниці віку і стану.

Під кінець: „В кожну українську хату — Велика Історія України!“ запрошуємо до перекладу всіх свідомих і національно душоючих українців.

ЦІНА за 1 книжку, 64 стор., висловити 250 фр.
Переплата на 3 місяці, за 3 кн., 192 стор. 750 фр.
Переплата на 6 місяців, за 6 кнж., 384 стор. 1.500 фр.
Переплата на рік, за 15 книжок, разом до 1.000 сторін і окрема обкладинка 3.000 фр.

у кожній українській хаті, кожному Товариству й Установі повинна бути Велика Історія України!
ПОВІШАЙТЕ ЗА ЗАХОПЛЕННЯМ.
НЕГІРНО виславляйте передплату Генеральному Представителю видання Івана Тиктора на Франції: „УКРАЇНЦЬ“, 28, rue Montheilon, Paris (9).

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Разом 800 сторінок великого формату, багато ілюстрована, з кольоровими картами і кольоровими таблицями, виходить з друку і десяти тисячяких зошитів.

Ціна в односторонній перекладі — 6.000 фр. фр., доплата ратами (3.500 фр. фр.) — 7.000 фр. фр., в перекладі зошитами (по 800 фр. фр.) — 8.000 фр. фр. Просимо жалати авчирного прощання!
Всі інформації подав і приймає заходження та відати: Verlag „Molode Zytia“, Munchen, Dachauerstr. 9/II, Germany.
Банкове конто в Німеччині: Bayerische Bank fur Handel und Industrie, Munchen, Konto No 67240 і через свого представника на Франції: Mr. André Faigel, Chagny S. et Loire. Pensionnat St.-Marie, France.